

“SĂ FIE LUMINĂ”

Prima Tipărire, 1995

Copyright © 1995 ținut de

“LET THERE BE LIGHT” MINISTRIES (rs)

PO BOX 328

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com

Toate drepturile sunt rezervate. Vă este dată permisiunea să retipăriți acest pamflet cu condiția ca să fie duplicată în întregime fără nici o schimbare sau comentare.

Pentru copii adiționale, cât și pentru a primi o listă completă cu alte materiale valabile, vă rog să scrieți la adresa următoare:

**BOOKLETS
P.O. BOX 328
ROGUE RIVER, OR 97537
U.S.A.**

“SĂ FIE LUMINĂ”

Istorie Biblică a Separării

De la începutul acestei lumi, Dumnezeu a așezat principii de bază ale adevărului care să fie urmate de poporul Său de-a lungul veacurilor, chiar până la sfârșitul acestei lumi. Aceste principii de adevăr își au temelia în guvernământul cerului, și Dumnezeu a integrat acestea în planul Său de creațiune al acestui pământ. Haideți să începem de la început pentru a vedea care sunt aceste principii de bază ale adevărului.

“La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: ‘Să fie lumină!’ Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață; aceasta a fost ziua întâi.” Geneza 1:1-5.

Haideți să ne uităm mai îndeaproape la aceste versete.

“La început Dumnezeu.” Acest cuvânt ebraic pentru “Dumnezeu” este “Elohim,” și înseamnă plural, sau mai mult decât unul. Astfel “la început Dumnezeii au creat cerurile și pământul.”

Și pentru că mai mult de un Dumnezeu a fost implicat în creațiune, câți Dumnezei au fost acolo? Scripturile ne spune că această lume a fost creată prin puterea lui Dumnezeu Tatăl, prin Cuvântul lui Dumnezeu Fiul, și porunca creațiunii a fost dusă la îndeplinire de Dumnezeu Duhul Sfânt (vezi Efeseni 3:9; Evrei 1:10; Isaia 40:13-14; Iov 26:13). Atunci câți Dumnezei au fost implicați în creațiune? Trei! Nu trei în unul, sau unul în trei; ci trei Dumnezei. (Pentru mai multe dovezi din Biblie și din Spiritul Profeției vă rog să scrieți pentru a primi pamfletul “[Dumnezeirea – Unul, Doi sau Trei Dumnezei](#)” la adresa dăruită în fața acestui pamflet).

Pământul a fost fără formă, gol și plin de întuneric. Următorul lucru vedem că Duhul lui Dumnezeu a început să se miște deasupra apelor. Apoi lumina a fost creată în mijlocul întunericului. Următorul lucru care s-a întâmplat a fost că “Dumnezeu a văzut că lumina, și a fost bună.” Cuvântul ebraic pentru “a văzut” se traduce cu “a discerne sau a percepe.” Dumnezeu a discernut sau a înțeles ca lumina să fie bună. Și apoi Dumnezeu a despărțit lumina de legătura ei cu întunericul.

Există o aplicare spirituală despre cecece a luat loc în mod literal în prima zi a creațiunii? Da. Pavel ne spune aceasta foarte deslușit:

“Căci Dumnezeu care a zis: ‘Să lumineze lumina din întuneric,’ ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” 2 Corinteni 4:6.

Astfel Pavel a luat cecece s-a întâmplat în mod literal în prima zi a creațiunii, și a aplicat în mod spiritual omului – dovedind că există o aplicare spirituală. Astfel haideți să trecem iarăși asupra acestor versete, uitându-ne la ele în mod spiritual.

“Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric.” Ce ar reprezenta pământul în mod spiritual? Reprezintă pământul inimii; sau inimile omenești. Hristos a folosit parabola semănătorului – asemănând diferitele feluri de pământ cu diferite tipuri de oameni în mintea

și inima lor. Așadar, pământul, sau inimile omenești sunt “fără formă;” sau sunt fără un caracter format după imaginea lui Hristos. Ele sunt “goale” sau lipsite de cunoștința adevărului lui Dumnezeu și al principiilor Sale de guvernare în viețile lor. Și ei sunt plini de “întuneric” în loc de lumina lui Dumnezeu.

Următorul lucru care s-a întâmplat a fost că Duhul a început să se miște deasupra apelor. Apele reprezintă popoare (vezi Apocalipsa 17:3). Astfel Duhul Sfânt începe să pregătească inimile omenirii întunecate pentru a face ceva; ceva ceeace evenimentul următor din prima zi a creațiunii ne descoperă.

Dumnezeu a spus: “Să fie lumină,” și lumina a fost creată în acel întuneric. Astfel Dumnezeu poruncește ca lumina să strălucească în inimile întunecate ale oamenilor. Însă cum se întâmplă aceasta? Cum luminează lumina în inimile noastre?

“Descoperirea [în engleză spune “intrarea”] cuvintelor Tale da lumină, dă pricepere celor fără răutate.” Psalmii 119:130.

Astfel este prin intrarea cuvintelor lui Dumnezeu în inimile noastre întunecate că ne aduce lumină.

Apoi Dumnezeu a “văzut” această lumină; El a perceput, a înțeles, a discernut că această lumină este bună. Iar aceasta este datoria noastră deasemenea. Când lumina strălucește în inimile noastre, noi trebuie să înțelegem dacă această lumină este bună sau nu.

Însă cum putem determina dacă această lumină este bună? Prin cunoștință și înțelepciune. Însă de unde să primim cunoștință și înțelepciune? Din lume? Nu, pentru că dacă depindem de cunoștință și înțelepciunea lumii, atunci devenim dușmanii lui Dumnezeu (vezi Iacov 4:4). Cunoștință și înțelepciune de la oameni? Nu, pentru că dacă depindem de cunoștința și înțelepciunea oamenilor vom fi blestemați (vezi Ieremia 17:5). Cunoștința și înțelepciune de la noi înșine? Nu, pentru că înțelepciunea noastră este nebunie cu Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 1:19-20, 3:19). Atunci cunoștință și înțelepciune de unde? Trebuie să fie de la Dumnezeu! Noi trebuie să avem cunoștință și înțelepciune de sus pentru a putea fi capabili să înțelegem dacă lumina este bună. Iar Dumnezeu promite poporului Său că El ne va dărui toată înțelepciunea și cunoștința de care avem nevoie, prin Duhul Său cel Sfânt, pentru a înțelege care este lumina bună – atâta timp cât Îl căutăm și facem voința Lui (vezi Iacov 1:5; Ioan 7:17, 14:26, 16:13; Testimonies to Ministers, p. 119).

O dată ce lumina începe să lumineze în inimile noastre întunecate, noi trebuie să înțelegem, să percepem și să discernem – prin studiul voinței lui Dumnezeu și al cuvântului Său – că această lumină într-adevăr este bună. Noi trebuie să testăm această lumină după direcțiile specificate:

“La lege și la mărturie, căci dacă nu vor vorbi astfel e pentru că nu este lumină în ei.” Isaia 8:20. (Tradus din Engleză).

Astfel noi trebuie să examinăm orice lumină care vine la noi cu Biblia și cu Spiritul Profeției (vezi Apocalipsa 19:10). Noi nu trebuie să acceptăm orice lumină ca fiind bună bazată doar pe promisiunea unui om care ne-a adus-o, însă noi trebuie să știm pentru noi înșine, prin studiul nostru personal dacă această lumină este într-adevăr bună. Noi trebuie să studiem – cuvântul lui Dumnezeu și Spiritul Profeției – pentru a primi toată cunoștința și înțelepciunea de care avem nevoie pentru a determina dacă lumina este bună. Însă în a studia cuvântul lui Dumnezeu noi trebuie să-l facem cu

rugăciune, în umilință asemenea unui copil – fiind “simpli.” Dacă suntem mândri și înălțați în opinia noastră, noi nu vom câștiga o înțelegere corectă al luminii adevărului lui Dumnezeu.

O dată ce am studiat Biblia și Spiritul Profeteției pentru a înțelege și a percepe lumina a fi bună, ce trebuie să facem atunci? Următorul lucru care s-a întâmplat în creațiune a fost că Dumnezeu a separat lumina de legătura ei cu întunericul. Iar noi trebuie să facem la fel. Noi trebuie să luăm adevărul, lumina lui Dumnezeu, separând-o de legătura ei cu întunericul, pentru ca să fie o barieră distinctă – un zid de separare – între cele două. Astfel lumina va fi de o parte al acestui zid de diviziune, iar întunericul va fi cu totul de partea cealaltă. Și o dată ce înțelegem adevărul a fi bun, deasemenea începe să ne arate eroarea – sau opozitul adevărului.

De ce a poruncit Dumnezeu o separare sau diviziune între lumină și întuneric? Pentru ca cele două să nu fie amestecate împreună. Aceasta s-a făcut pentru ca orice persoană să vadă cu claritate că există două căi, și doar două căi de ales – una fiind adevărul, și cealaltă fiind eroarea sau falsitatea. Deasemenea le-ar arăta cu precizie pe care cale stau în timpul de față, și apoi ei vor putea să aleagă fie să meargă pe cealaltă cale sau să stea unde se află. Îi aduce să facă o decizie inteligentă despre care cale doresc să urmeze și pentru cine dorește să lupte în aceste ultime zile.

Acuma, dacă noi am dori să puem pe hârtie ceea ce s-a întâmplat în prima zi a creațiunii între lumină și întuneric, noi am pune lumina de o parte al hârtiei și întunericul de cealaltă parte, iar între cele două vom trasa o linie de diviziune sau separare. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a poruncit să fie între lumină și întuneric. Astfel având lumina de o parte al acestei linii al separării, și întunericul – sau opozitul luminii – de cealaltă parte. Lumina a fost pronunțată a fi bună, și ce este opozitul bunătății? Răul. Astfel noi vom scrie deasemenea “bun” de partea luminii, și “rău” de partea cealaltă. Lumina este un alt cuvânt pentru adevăr. Și care este opozitul adevărului? Eroare sau minciună. Astfel vom scrie adevăr de partea luminii, și eroare sau minciună pe partea opozită. Iar noi putem continua același proces cu toate celelalte lucruri: [viceversa – prescurtat vs].

Ascultare de voința lui Dumnezeu	vs	Neascultare de voința lui Dumnezeu
Neprihănire	vs	Nelegiuire sau păcat sau răutate
Puritate	vs	Corupție
Convertit la Domnul	vs	Neconvertit la Domnul
Evlavios	vs	Neevlavios
Curat	vs	Necurat
Loialitate lui Dumnezeu	vs	Apostazie, rebeliune, și trădare împotriva lui Dumnezeu
Credincioși	vs	Necredincioși
Urmași ai lui Isus	vs	Urmași ai lui Satana
Biserica lui Dumnezeu	vs	Sinagoga lui Satana sau contrafacerea bisericii lui Dumnezeu
Libertate și eliberare din păcat	vs	Captivitate și robie în păcat

Isus este autorul luminii, atât cât și Generalul ei; deaceea noi vom pune numele Său deasupra luminii. În timp ce Satana este autorul întunericului cât și generalul acestuia deaceea vom pune numele lui deasupra întunericului.

O dată cu studierea cuvântului lui Dumnezeu, lumina începe să strălucească în inimile și mințile noastre întunecate, și a fost discernută a fi bună de iluminarea Duhului Sfânt a lui Dumnezeu.

Când noi înțelegem și discernem aceasta a fi adevărat, atunci suntem porunciti de Dumnezeu pentru a separa această lumină de bunăvoie de legătura ei cu întunericul, pentru ca cele două să nu mai fie amestecate împreună. O dată ce adevărul este pus de o parte, iar eroarea de cealaltă parte cu un zid de desprăzire între ele, atunci avem dreptul să alegem lumina – care este de partea adevărului, sau să urmăm întunericul – care este de partea minciunii sau erorii.

Ce se întâmplă dacă ne găsim de partea lui Satana al acestei linii de demarcație? Vom fi noi forțați să ne mutăm de pe partea lui Satana pe partea cealaltă a lui Dumnezeu? Nu. Pentru că Dumnezeu nu acceptă daruri forțate, și El nici nu va accepta o ascultare forțată! Alegerea noastră de a părăsi o parte trebuie să fie făcută de o voință liberă – de bunăvoie trebuie să alegem să ne mutăm din tabăra lui Satana în tabăra lui Dumnezeu. Fiecare persoană va fi adusă în fața unei alegeri ca fie să decidă a sta de partea lui Isus a liniei de demarcație, sau de partea lui Satana. Noi avem libertatea de alegere pe cine dorim să urmăm. Nimeni nu va fi forțat să fie de partea lui Isus. Isus a murit pe cruce pentru a oferi omenirii șansa de a alege cui vrea să-i urmeze în aceste ultime zile!

Însă cine a poruncit o diviziune, sau un zid de separare între adevăr și eroare, între lumină și întuneric? Omul? Nu. Dumnezeu a lucrat bine de la începutul istoriei acestui pământ. Acest principiu de demarcație sau diviziune între poporul lui Dumnezeu și urmașii lui Satana este direct de la Domnul. Aceste principii dăruite de Dumnezeu sunt oferite pentru a governa întreaga familie omenească dealungul veacurilor – în mod special în timpul ultimelor zile ale istoriei acestui pământ.

Hristos a știut acest adevăr foarte bine, și a învățat aceste principii când a fost pe acest pământ.

“Credeți că am venit să aduc pacea pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare.”
Luca 12:51.

Dezbinare între ce? Între lumină și întuneric; între adevăr și minciună, între urmașii lui Dumnezeu și urmașii lui Satana. Una din misiunile cele mai importante a lui Hristos când a fost pe acest pământ a fost pentru a separa adevărurile pure a lui Dumnezeu care au fost îngropate de gunoaiele tradițiilor și obiceiurilor, punându-le în poziția lor înălțată înaintea poporului.

Și pentru că Dumnezeu a stabilit aceste principii în prima zi a creațiunii, trebuie să existe vreo uniune între tabăra lui Hristos și tabăra lui Satana? Nu. Atunci ce trebuie să fie?

“... lumina și întunericul nu se pot armoniza. **Între adevăr și eroare există un conflict de neînfrânt**. A susține și a apăra una înseamnă a ataca și a înfrânge cealaltă. Mântuitorul nostru Însuși a declarat: ‘N-am venit să aduc pacea, ci o sabie.’” Spirit of Prophecy, vol 4, p 101.

“Linia de separare trebuie să fie marcată cu distincție între cel ascultător și cel neascultător. **Acolo trebuie să fie o dușmănie deschisă și pe față între biserică și șarpe, între sămânța ei și sămânța lui.**” Signs of the Times, August 26, 1889 (vol 2, p 315, col 1).

Nu trebuie să existe nici o uniune între tabăra lui Hristos și tabăra lui Satana; acolo trebuie să fie o luptă – o luptă continuă între aceste două tabere și urmașii lor. Acolo nu trebuie să existe nici o armonie, ci o luptă deschisă. Și o dată cu încintarea bătăliei, devenind tot mai intensă, va crește într-o mare luptă sau controversă.

Acuma, care general va câștiga această luptă și controversă? Hristos. Satana este deja un dușman învins. Diavolul nu poate să câștige, cu toate că se va părea că biserica adevărată a lui Dumnezeu va cădea; însă va cădea? Nu, va rămâne și la sfârșit va triumfa pentru că este bine legată și nedezlănțuită de adevăr.

Satana este deja un dușman învins. Deaceea cu cât mai feroce devine această bătălie, cu atât mai mulți oameni sunt treziți din somn la realizarea că există doar două tabere pentru care să alegem – tabăra adevărului, sau tabăra erorii. Și când această realizare se zorește asupra lor, atunci se vor face mai multe decizii pentru Hristos, iar astfel oamenii vor părăsi tabăra de distrugere a lui Satana, pentru a se uni cu tabăra lui Hristos pentru viață veșnică. Deaceea cu cât mai încinsă devine această luptă, cu atât mai mult Satana își pierde prizonierii lui din împărăția sa. Astfel Satana nu dorește să atace în mod deschis adevărul, pentru că altfel el va pierde și mai mult. Atunci care este planul lui de luptă? Dacă am putea ști planul de bătălie al dușmanului nostru, atunci lupta este pe jumătate câștigată de partea noastră. Așadar, care este planul de luptă a lui Satana?

Planul de luptă a lui Satana este a încerca să unească cele două tabere împreună. A uni lumina cu întunericul, binele cu răul, adevărul cu minciuna, ascultarea cu neascultarea, neprihănirea cu nelegiuirea, ceea ce este pur cu ceea ce este corupt, pe cel convertit cu cel neconvertit, curat cu necurat, evlavie cu neevlavie, pe cei loiali lui Dumnezeu cu cei în apostazie, rebeliune, și trădare împotriva lui Dumnezeu, pe cei credincioși cu cei necredincioși, pe urmașii lui Dumnezeu cu ai lui Satana, biserica adevărată a lui Dumnezeu cu sinagoga lui Satana. Și dacă se întâmplă aceasta atunci ce se va întâmpla? Lupta încetează; pacea începe să domnească între cele două tabere; oamenii încep să adoarmă, și Satana câștigă lupta. Astfel planul de bătălie a lui Satana este pentru a uni cele două grupuri împreună, pentru ca lupta să înceteze, iar el să câștige.

Însă cum aduce Satana aceasta la îndeplinire? El îndeplinește aceasta prin a ataca zidul de separare – bariera dintre cele două tabere. Dacă putem dărâma acest zid, sau să facem o spărtură în el, atunci lumina și întunericul se vor amesteca împreună. Tabăra lui Dumnezeu se va uni cu tabăra lui Satana. Dacă aceasta se întâmplă, atunci i-a loc o uniune, și lupta se oprește. Deasemenea dacă cele două tabere sunt amestecate împreună, atunci acolo nu ar mai fi două tabere, ci una, și mulți ar sfârși prin a alege acest amestec nesfințit ca fiind singura biserică a lui Dumnezeu.

Așadar, care este planul de bătălie a lui Satana și cum îl aduce la îndeplinire?

“Satana este un general puternic. El a avut o experiență lungă în curțile cerești, și el știe cum să mestece sentimente și principii corecte cu răul .... Astfel el înșeală pe oameni, și **caută să șteargă linia de demarcație între cei credincioși și cei necredincioși.**” Review and Herald, June 4, 1901 (vol 4, p 307 col 3).

“Hristos vorbește despre biserica peste care Satana prezidează ca sinagoga lui Satana. Membrii ei sunt copiii neascultării. Ei sunt aceia care aleg să păcătuiască, care lucrează ca legea sfântă a lui Dumnezeu să fie anulată. **Este lucrarea lui Satana să amestece răul cu binele, și să dea la o parte distincția dintre bine și rău. Hristos dorește să aibe o biserică care lucrează pentru a separa răul de bine ...**” SDA Bible Commentary, vol 7, p 958, col 1.

Astfel ce Satana atacă și încearcă să doboare zidul de separare pe care Dumnezeu îl poruncește să stea între adevăr și eroare și între urmașii celor două tabere, ce trebuie să facă urmașii și biserica lui Dumnezeu? Ei trebuie să facă tot ce poate pentru a păstra acest zid de separare în mod distinct, zidindu-l, reparând spărturile, făcând acest zid să poată fi văzut cu claritate între tabăra lui Dumnezeu și cea a lui Satana. Aceasta este ceea ce Dumnezeu dorește să facă poporul Său de astăzi!

“Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit **‘Dregător de spărturi,’ ‘Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit.’**” Isaia 58:12.

Puteți să vedeți acuma aceasta luptă și controversă cu mai multă claritate? Planul de luptă a lui Satana este de a ataca, a dărâma, și distruge acest zid de separare pentru ca cei puri să se unească cu cei corupți. Însă dacă cei puri se unesc cu cei corupți, vor rămâne ei puri? Își vor păstra cei puri puritatea lor dacă ei se asociază ca membrii, sau dacă au orice fel de uniune cu cei corupți?

“Voi sunteți îndemnați să nu atingeți lucrul necurat; pentru că prin a atinge aceasta voi înșivă veți deveni necurați. **E imposibil să vă uniți cu aceia care sunt corupți, și totuși să rămâneți puri.** ‘Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?’ **Dumnezeu și Hristos și oștirea cerească doresc ca omul să știe că dacă el se unește cu cel corupt, el va deveni corupt.**” SDA Bible Commentary, vol 6, p 1102, col 2.

Există vreo portiță de scăpare în jurul cuvântului “imposibil”? Nu. Astfel orice scuză cu care Satana poate veni pentru a te face să crezi că e posibil ca să treci peste linia de separare și să te unești cu cel corupt fără să devii corupt, este o minciună. Dumnezeu ne-a pus clar că este o imposibilitate. Însă Satana dorește să crezi că e posibil. Pe cine vei crede? Pe Dumnezeu? Sau pe tatăl minciunii?

Dumnezeu în marea Sa îndurare, nu dăruiește doar o avertizare sau un sfat poporului Său în ce privește voința Sa pentru ei asupra acestui subiect vital, pentru că El știe cât de înșelător este diavolul asupra minților omenești – în mod special în aceste ultime zile. Astfel Dumnezeu spune poporului Său iarăși același lucru:

“Noi suntem îndemnați: ‘Nu atingeți ceeace este necurat.’ **Aceia care se asociază cu cei impuri, ei înșiși devin impuri.** Dacă alegem societatea celui neevlavios, noi vom fi afectați de neevlavia lor. ‘Ce legătură este între lumină și întuneric? Și ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial?’” Review and Herald, October 23, 1888 (vol 2, p 255, col 2).

Dumnezeu a stabilit trei principii principale în prima zi a creațiunii pe care El dorește ca poporul Său de astăzi să le înțeleagă.

Ce reprezintă lumina și adevărul? Reprezintă doctrina sau învățătura. Întunericul și eroarea, și minciuna deasemenea reprezintă o doctrină. Ce ne arată ascultarea și neprihănirea? Acestea ne arată caracterul omului. La fel cu neascultarea și nelegiuirea, păcatul, și răutatea – arătându-ne caracterul omului. Ce reprezintă aceia care sunt puri, convertiți, evlavioși, curați, loiali, credincioși, urmași ai lui Isus, și biserica lui Dumnezeu? Acestea ar fi grupuri, biserici, organizații – sau pe scurt un trup colectiv. La fel este cu cei impuri sau corupți, neconvertiți, neevlavioși, necurați, apostaziați sau trădători și rebelioși, necredincioși, urmași ai lui Satana, și sinagoga lui Satana sau biserica contrafăcută a lui Dumnezeu – poate reprezenta grupuri, biserici, organizații, sau pe scurt un trup colectiv. ([Vă rog să vă referiti la tabelul de la mijlocul acestui pamflet](#)).

Astfel avem trei principii de bază care afectează fiecare aspect al vieții noastre – crezurile noastre, acțiunile noastre, și asocierile noastre. Dacă dorim să fim cu totul de partea lui Isus – pentru a fi cu totul liberi și ascunși în El – atunci trebuie să ne separăm cu totul de orice este contaminat de tabăra și influența lui Satana. Noi trebuie să ne separăm pe deplin de doctrine false și fanatice, separându-ne de orice păcat cunoscut din caracterul și viața noastră, și să ne separăm cu totul de grupuri, biserici și organizații care sunt apostaziate, rebelioase și corupte – sau de trupuri colective. **Până când nu facem aceasta noi nu vom fi cu totul liberi și ascunși în Isus, și astfel nu putem să pretindem a fi un copil al lui Dumnezeu!**

Hristos și diavolul nu au nimica în comun, iar diavolul nu are nimica în Hristos (vezi Ioan 4:30). Și pentru că aceasta este adevărat, atunci în ordine ca noi să fim cu totul ascunși în Hristos, noi nu putem avea nimica în comun cu Satana, și diavolul nu poate să aibe nimica în noi. Acest zid de separare nu trebuie să aibe spărturi în el în experiența noastră, sau altfel vom fi contaminați de tabăra lui Satana, fiind afară din Hristos.

Ce s-ar întâmplă dacă am fi cu totul liberi de toate bisericile și trupurile colective care sunt corupte, lidebri de orice păcat cunoscut în viața noastră, însă am refuza să ne separăm de doctrine false și fanatice? Am fi noi cu totul liberi în Isus – fiind cu totul de partea Sa? **Nu, pentru că noi am sparge zidul de separare în privința doctrinelor false. Astfel nu am putea fi cu totul liberi în Hristos, și noi nu am fi acceptați de Dumnezeu ca fiind copilul Său ascultător!**

Ce s-ar întâmplă dacă am fi cu totul liberi de doctrine false și fanatice din credința noastră, liberi de toate bisericile corupte, însă refuzând să renunțăm la orice păcat din viața noastră? Am fi noi cu totul liberi de partea lui Hristos? **Nu, pentru că noi am fi de partea zidului diavolului în privința caracterului. Astfel nu am fi cu totul ascunși în Hristos, sau acceptați de Dumnezeu ca copilul Său ascultător!**

Însă ce s-ar întâmpla dacă am fi cu totul liberi de orice păcat din viața și caracterul nostru, neavând nici o doctrină falsă sau fanatică în credința noastră, însă ne-am împărtăși și am fi membrii într-o biserică coruptă, apostaziată și rebelioasă? Am fi noi cu totul liberi în Isus fiind o parte al bisericii Sale? **Nu, pentru că noi am fi de partea zidului diavolului în privința bisericilor și trupurilor colective care sunt corupte și apostaziate. Astfel noi nu am fi cu totul ascunși în Hristos, sau acceptați de Dumnezeu ca copilul Său ascultător!**

În ordine pentru a fi cu totul liberi în Hristos și cu totul acceptați de Dumnezeu ca copilul Său ascultător, noi trebuie să fim cu totul separați de orice doctrină falsă și fanatică, fiind separați de orice păcat din viața și caracterul nostru, și fiind separați cu totul de orice grupuri, biserici, organizații – trupuri colective – care sunt corupte, apostaziate și rebelioase. **Dacă nu suntem cu totul separați din tabăra lui Satana și de orice este sub controlul său, fie în doctrină, în caracter sau trupuri colective, atunci noi nu suntem poporul lui Dumnezeu!**

Unii s-ar putea să fie ispitiți să gândească: “Această linie de demarcație și de separare este nesocotită; nu Dumnezeu a tras această linie, ci este o linie pe care omul a făcut-o.” Însă este într-adevăr Dumnezeu Cel care a tras această linie de separare între poporul Său și urmașii lui Satana, sau își are originea în minea oamenilor?

“Dumnezeul cel veșnic a tras linia de distincție dintre cei sfinți și cei păcătoși, între cei convertiți și cei neconvertiți. Cele două clase nu se amestecă una cu cealaltă imperceptibil, asemenea culorilor curcubeului. Ei trebuie să fie la fel de distincți ca mijlocul zilei și miezul nopții.” Testimonies to Ministers, p. 87.

Cine poruncește tot poporului lui Dumnezeu să se separe de bunăvoie de orice este legat de tabăra lui Satana? Dumnezeu! Și până când nu urmăm aceste principii cerești, lăsând în urmă orice legătură și orice parte de împărăția lui Satana, refuzând să atingem ceea ce este necurat, noi nu putem face parte de poporul lui Dumnezeu și de biserica Sa, atunci Dumnezeu nu este Tatăl nostru, iar noi nu suntem pe cale care duce spre ceruri!

“Principiile guvernământului lui Dumnezeu--singurele principii care vor îndura din veșnicie până'n veșnicie--**trebuie să fie urmate de aceia care caută să intre în împărăția cerurilor. Linia de demarcație dintre aceia care îl slujește pe Dumnezeu și aceia care nu-I slujește trebuie să fie păstrată clară și distinctă.**” Manuscript Releases, vol 20, p 154.

“Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’ **Deaceea ieșiți din mijlocul lor, și despățiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.**” 2 Corinteni 6:14-18.

Astfel după ce am rupt orice legătură cu doctrina lui Satana (nici o comuniune cu întunericul), și după ce am eliminat orice păcat cunoscut din viața și caracterul nostru (neavând părtășie cu fărădelegea), și după ce ne-am separat și ne-am retras calitatea de membrii din orice biserică apostaziată și orice grup, organizații și trupuri colective care sunt corupte (neavând juguri nepotrivite – neatingând ce este necurat), atunci și doar atunci Dumnezeu ne primește în biserica Sa – devenind Tatăl și Dumnezeul nostru, iar noi vom fi fiii și fiicele Sale. Aceasta nu este o născocire a oamenilor; ci această solie a adevărului vine direct de la Dumnezeu cel Atotputernic.

“Linia de demarcație dintre cel care Îi slujește lui Dumnezeu și cel nu-I slujește devine tot mai distinctă. **Aceasta este așa după cum Domnul a intenționat să fie.**” Upward Look, p 244.

Dumnezeu nu a spus că ne va primi în timp ce suntem înjugați nepotrivit cu necredincioșii, sau în timp ce suntem în părtășie cu nelegiuirea, sau în timp ce suntem în comuniune cu întunericul, sau în timp ce atingem cece este necurat sau o biserică coruptă. Însă Dumnezeu a spus că El ne va primi după ce ne-am separat de toate aceste lucruri din tabăra și controlul lui Satana.

Cum poate Hristos să ne primească ca mireasa și biserica Sa credincioasă în timp ce noi suntem în legătură cu împărăția babiloniană a lui Satana? El nu poate, pentru că Hristos și Belial nu au nici o legătură împreună. Astfel dacă vedem că noi facem o spărtură în zidul de separare și că atingem ce este necurat în ceva care face parte din împărăția lui Satana, atunci noi nu suntem copiii lui Dumnezeu iar El nu este Tatăl și Dumnezeul nostru! Și noi vom continua să fim fără Hristos până când în mod voluntar și de bunăvoie ne separăm de orice este în controlul lui Satana.

Această solie nu își are originea în oameni, cu toate că unii ar dori ca aceasta să dispară. Ci a venit direct de la Dumnezeu Însuși – întemeiată în prima zi a creațiunii.

“Domnul Însuși a stabilit un zid de separare... Slujitorii lui Mamona depun toate eforturile pentru a doborâ jos barierele, și a distruge linia de demarcație dintre ce este sfânt și ce este profan. Mulți din urmașii preținși ai lui Hristos sunt determinați să-l doboare, și să mențină o legătură între Hristos și Belial. **Însă Dumnezeu a făcut această separare, și El dorește ca aceasta să existe.**” Review and Herald, January 8, 1884 (vol 1, p 389, col 2).

Dumnezeu continuă să încerce să ajute pe poporul Său să înțeleagă acest subiect vital, și declară:

“Merg oare doi împreună fără să fie învoșiți?” Amos 3:3.

“Și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba mai degrabă osândiți-le.” Efeseni 5:11.

“Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă cei ce purtați vasele Domnului!” Isaia 52:11.

Dumnezeu spune să nu atingem lucrul sau femeia necurată, ci să ieșim afară din mijlocul ei. Ce înseamnă aceasta? O femeie în profeția biblică înseamnă o biserică. Așadar, femeia sau biserica din care Dumnezeu dorește ca poporul Său să iasă afară nu este o biserică pură, ci este o biserică desfrântată, coruptă și necurată, iar noi nu trebuie nici măcar s-o atingem. Cum putem atinge o femeie necurată sau o biserică coruptă?

Noi am atinge o biserică necurată prin a fi în legătură cu ea. La fel este cu o femeie desfrântată, a fi în legătură cu ea sau unită cu ea noi am deveni necurați. Astfel prin calitatea noastră de membrii într-o biserică necurată și coruptă, noi am atinge ce este necurat – ceea ce Dumnezeu spune poporului Său să nu facă! În ordine pentru a asculta de Dumnezeu și a nu atinge ce este necurat, noi nu va trebui să ne separăm doar în mod fizic de o biserică apostaziată și coruptă, ci noi va trebui deasemenea să ne retragem calitatea de membru de la acea biserică desfrântată în ordine pentru a asculta de Dumnezeu și neatingând nimica necurat!

Aceia care refuză să se retragă ca membrii dintr-o biserică desfrântată și necurată, și rămân în legătură cu ea – chiar dacă ei s-au separat de ea în mod fizic cu prezența lor și nu mai merg la adunările ei – totuși va fi considerat una cu ea în necurăția și desfrâul ei!

“Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voi lua eu mădularele lui Hristos, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum! **Nu știți că cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: ‘Cei doi se vor face un singur trup.’**” 1 Corinteni 6:15-16.

Astfel dacă rămânem ca membrii într-o biserică desfrântată, continuând să atingem ce este necurat, atunci noi nu mai suntem doi – ci suntem legați împreună cu trupul acela al bisericii corupte. Ce se va întâmpla dacă vom continua să ne găsim odihnă într-o biserică coruptă, și refuzăm să ne retragem calitatea de membrii încetând să mai fim uniți cu ea? Noi vom fi distruși împreună cu biserica poluată!

“Sculați-vă și plecați, **căci aici nu este odihnă pentru voi, pentru că este poluată, aceasta te va distruge, chiar cu o distrugere dureroasă.**” Mica 2:10 [Tradus din Engleză].

De ce este astfel? Datorită responsabilității colective; noi devenim responsabili pentru păcatele unei biserici corupte cu care suntem uniți ca membrii, chiar dacă noi nu am înfăptuit acele păcate noi înșine! Acest principiu de adevăr este învățat cu claritate în Sripturi. (Pentru un studiu mai detaliat, vă rog să scrieți pentru studiul: **“Întelegând Responsabilitatea Colectivă”** la adresa dăruită în fața acestui pamflet). Doar pentru păcatul unui singur om – Acan – întreaga biserică a fost socotită responsabilă (vezi Iosua 7; Testimonies, vol 3, p 365, 369). Deasemenea pentru păcatele conducerii, întreaga biserică colectivă – toți membrii ei – vor fi socotiți responsabili (vezi Ieremia 26:15; Testimonies, vol 4, p 491).

Dumnezeu nu va socoti pe cineva vinovat de responsabilitatea colectivă în timp ce ei sunt în ignoranță asupra acestui fapt. Mulți s-au unit cu biserici corupte și apostaziate din ignoranță neștiind că există vreun rău în aceasta. Însă când adevărul le este prezentat despre roadele rele pe care le produce biserica lor, atunci ei nu mai sunt în ignoranță, și de aceea trebuie să facă o alegere pentru a rămâne în uniune cu ea, sau să rupă orice legătură de acea biserică coruptă. Dacă ei aleg să

rămână, atunci ei devin vinovați de păcatele bisericii lor – devenind responsabili în mod colectiv – și astfel ei vor avea parte de distrugerea ei.

De ce? Pentru că nu poți umbla în uniune cu o biserică impură doar dacă hotărăști să faci astfel. Atunci tu accepți să fi în legătură cu toate păcatele bisericii și va trebui să împărtășești aceiași pedeapsă, sau altfel vei renunța la calitatea ta de membru și la asocierea ta cu ea. Acest adevăr al responsabilității colective este una din principiile cele mai fundamentale conținute în solia marii strigări!

“Și am auzit din cer un alt glas, care zicea: ‘Teșiți din mijlocul ei poporul Meu, **ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!**’” Apocalipsa 18:4.

Aceasta e motivul pentru care Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie cu totul separat de orice din tabăra lui Satana, pentru ca zidul de demarcație să poată fi făcut clar și distinct între ei și cel al diavolului. Astfel ei pot să scape de distrugere, și să fugă în brațele așteptânde ale lui Isus – pentru a fi pe deplin liber și ascuns în El când plăgile vor trece prin țară.

De fapt, cu cât mai distinct facem să apară acest zid de separare, cu atât mai mult Îl slăvim pe Dumnezeu!

“Cu cât mai vizibilă e linia de demarcație ... cu atât mai mult Domnul este slăvit.” Spalding and Magan Collection, p 229.

În ordine pentru a urma voința Dumnezeului nostru, noi trebuie să renunțăm la voința noastră, urmând acolo unde Dumnezeu ne conduce – chiar în ridicarea acestui zid de separare! Dacă refuzăm să ne separăm de doctrine false și fanatice, de toate păcatele personale, și în mod special de păcatele colective – rupând orice legătură cu orice Satana controlează, incluzând biserica de care aparținem – atunci noi nu urmăm voința lui Dumnezeu, ci voința noastră. De ce? Pentru că doar atunci când ne predăm voința lui Dumnezeu vom fi capabili să ne arătăm loialitatea pentru El prin a asculta aceste principii de separare! Doar atunci când arătăm că iubim pe Dumnezeu și că-L ascultăm mai mult de cât pe noi înșine vom putea să ridicăm acest zid de demarcație!

“Există două principii mari, una de loialitate, cealaltă de neloialitate .... Linia de demarcație dintre cel ascultător și cel neascultător trebuie să fie clară și distinct. **Noi trebuie să avem o determinație fermă pentru a împlini voința Domnului întotdeauna și în orice loc.**” My Life Today, p 73.

“... iubirea este manifestată în ascultare. **Linia de demarcație va fi clară și distinctă între cei care iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui și între cei care nu Îl iubesc și care desconsideră preceptele Sale.**” Testimonies, vol 6, p 91.

A cerut Dumnezeu întotdeauna o separare de bunăvoie de la toate cele trei principii susținute de tabăra lui Satana – de doctrinele false și fanatice, de nelegiuire din caracter, și de grupuri, biserici și organizații corupte și apostaziate? Da. Însă chiar de la începutul istoriei acestui pământ dealungul fiecărui veac și până în zilele noastre? Da.

“Astfel în fiecare veac, **Dumnezeu își adună un popor afară din mijlocul apostaziei și rebeliunii pentru a fi adevărați Lui**--un popor ‘în inima cărora este legea Sa.’” Patriarchs and Prophets, p 338.

Aceasta s fost întotdeauna voința lui Dumnezeu – pentru a-Și conduce și călăuzi poporul prin principiile adevărului stabilite de la începutul creațiunii. Aceasta e motivul pentru care Dumnezeu

în înțelepciunea Sa infinită a trasat schema creațiunii primei zile în care a inclus toate aceste principii. Astfel în fiecare veac aceste principii au guvernat poporul lui Dumnezeu – incluzând astăzi și chiar în viitor.

Mulți vor recunoaște faptul că Dumnezeu întotdeauna a cerut poporului Său să se separe de doctrine false și de păcate personale dealungul veacurilor, însă ei vor nega faptul că Dumnezeu întotdeauna a cerut poporului Său să se separe de trupuri colective în corupție. A cerut Dumnezeu întotdeauna poporului Său ca de bunăvoie să se separe în mod fizic de biserica lor care o dată a fost aleasă și pură însă care a devenit coruptă și a început să urmeze pe Satana? A cerut Dumnezeu într-adevăr acest răspuns de la poporul Său adevărat în fiecare veac? Dacă aceasta este adevărat, atunci deasemenea va fi adevărat cu poporul Său de astăzi. Dacă biserica noastră care o dată a fost aleasă și curată s-a hotărât să urmeze pe Satana astfel devenind apostaziată și coruptă, atunci noi n-am putea să rămânem în mod fizic sau legați de ea în mod colectiv dacă am dori să urmăm voința lui Dumnezeu și să fim poporul Său ales. Astfel cum răspundem acestei întrebări?

Pentru a răspunde acestei întrebări cel mai bine este să examinăm istoria biblică pentru a vedea exact prin ce principii Dumnezeu a condus poporul Său în fiecare veac. Așadar, haideți să începem cu începutul.

RĂZBOI ÎN CERURI

Unde și-a avut păcatul originea? În inima lui Lucifer în ceruri. A existat vreo scuză pentru ca păcatul să înceapă în inima lui Lucifer? Nu. Niciodată n-a fost și nu va fi vreo scuză pentru păcat, iar când vom ajunge la bara de judecată a lui Dumnezeu noi nu vom fi capabili să-I oferim nici o scuză pentru păcătuirea noastră continuă. Nu vor fi nici un fel de scuze pe care să le inventăm pentru a alege să-l urmăm pe Satana și să rămânem o parte al taberei lui.

Satana însuși este numit taina nelegiuirii (vezi Testimonies to Ministers, p. 365). Satana a început să-și răspândească nemulțumirea sau nesatisfacerea în privința lui Dumnezeu și al guvernământului Său cu ceilalți îngeri necăzuți. Curând unii îngeri au început să discearnă, să perceapă, și să înțeleagă că ceace s-a pretins a fi o lumină bună venind la ei de la Satana de fapt a fost întuneric. Ei au început să discearnă care parte a fost bună, și care parte a fost rea. Astfel au început să se facă alegeri de care parte au dorit să stea și pentru cine să lupte – fie pentru Hristos sau pentru Satana.

Dumnezeu a apelat la Lucifer pentru pocăință, arătându-i erorile căii lui, și încercând să-l aducă înapoi în armonie completă cu voința Sa. Însă Lucifer a refuzat toate negocierile lui Dumnezeu, și prin faptele sale i-a spus: “Voi continua să mă rebeliez împotriva ta; voi încerca să atrag cât de mulți îngeri de partea mea pe cât pot, pentru ca să răsturnăm guvernământul Tău.”

Ce a făcut Dumnezeu apoi? El a poruncit că acolo a trebuit să fie o diviziune clară între tabăra lui Satana și tabăra lui Hristos – între Satana și urmașii săi, și între Hristos și urmașii Săi. Iar astfel a început conflictul și războiul.

Hristos și urmașii Lui s-au luptat împotriva lui Satana și al urmașilor lui. Iar în această luptă fiecare înger ceresc a fost pus înaintea unei alegeri personale ca fie să lupte și să stea de partea lui Dumnezeu, sau de partea cealaltă a liniei.

Cine a câștigat războiul? Dumnezeu și Hristos. Satana și toți urmașii lui au fost aruncați afară din ceruri, iar o diviziune clară și distinctă a fost făcută. Un grup s-a bazat pe cuvântul lui Dumnezeu, celălalt pe cuvintele diavolului.

Ce s-ar fi întâmplat dacă i s-ar fi permis lui Satana să rămână în ceruri și nu ar fi fost dat afară? El ar fi continuat să-și răspândească rebeliunea, corupând mai mulți îngeri, și ar fi câștigat mai multe victorii pentru împărăția sa. Însă războiul lui Satana nu s-a sfârșit.

Cu toate că Satana a fost aruncat afară din ceruri, el n-a renunțat la război, ci a adus aceiași controversă – aceiași luptă dintre lumină și întuneric, dintre Hristos și el însuși – aici jos pe pământ. Iar această luptă nu se va termina până când fiecare ființă umană nu și-a făcut decizia pentru Hristos sau pentru Satana.

“Marea luptă dintre adevăr și eroare, dintre Hristos și Satana va crește în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi.” Spirit of Prophecy, vol 4, p 118.

Această luptă dintre lumină și întuneric a început în ceruri, și va continua să crească în intensitate până la sfârșitul istoriei acestei lumi. Puteți vedea de ce Dumnezeu a stabilit aceste principii ale adevărului în prima zi a creațiunii? Aceste principii prețioase ale adevărului au trebuit să conducă și să călăuzească poporul Său exact unde au trebuit să stea în această mare luptă. Astfel fiecare ar putea să știe dacă ei Îl urmează pe Isus sau pe Satana prin examinarea vieților lor după aceste principii de adevăr. (Pentru studiu mai detaliat în privința aceasta vă rog să citiți Spirit of Prophecy, vol 1, p 18-24, și vă rog să dăruiți mare atenție diferitelor puncte de semnificare spirituală despre ceea ce s-a întâmplat în ceruri. Citiți deasemenea Ezechiel 28:12-19 și Apocalipsa 12:7-9 care vorbește despre aceiași perioadă).

Următoarea perioadă pe care o vom examina este creațiunea pământului, împreună cu Adam și cu Eva.

ADAM ȘI EVA

Eva a hotărât să părăsească prezența primului ei soț și primei ei iubiri, și a fost înșelată în păcat – devenind coruptă. Această femeie a devenit o urmașă a lui Satana, unindu-se cu tabăra lui, iar ea a devenit mijlocul cel mai eficient pe care Satana l-ar fi putut să-l folosească pentru a aduce căderea soțului ei. Astfel această femeie a decis să treacă peste bariera separării, fiind înșelată în păcat, și a devenit agentul cel mai eficient a lui Lucifer cauzând căderea lui Adam.

Ce a făcut Adam când Eva a venit la el cu fructul încălcării în mâna ei, încercând să-l convingă cu o solie elocventă pentru a o uni? Mai întâi el a discernut că această solie așa numită lumină a fost de fapt o înșelăciune de la Satana. El deasemenea a realizat că această femeie căruia i-a aparținut, a urmat pe Satana și nu pe Dumnezeu. Însă acuma Adam a fost pus în fața unei alegeri pentru a asculta de Dumnezeu și a se separa de bunăvoie de această femeie neascultătoare și coruptă de care deja el a fost foarte atașat, bucurându-se de tovarășia ei și pe care o iubea mult. El a fost în fața a două alegeri – fie să asculte de Dumnezeu și să se separe de femeie, sau să nu asculte de Dumnezeu și să rămână legat de ea, împărțând soarta ei, fiind părtaș la păcatul ei, și primind judecata împreună cu ea.

Ce a făcut Adam? Cu tristețe el a ales să rămână legat de femeia lui iubită, să nu asculte de Dumnezeu și să împărțesească soarta ei. Făcând aceasta el a devenit corupt, părtaș la păcatul ei, iar el a primit judecata împreună cu ea. Adam a arătat că el a iubit pe această femeie mai mult decât pe Dumnezeu. El a iubit legătura, tovarășia și părtașia cu această femeie mai presus de a urma voința

și căile lui Dumnezeu. El a refuzat să urmeze principiile pe care Dumnezeu le-a așezat pentru a conduce și a governa creațiunea Sa, și a căzut în robia diavolului – devenind dușmanul lui Dumnezeu. Adam s-a îndoit că Dumnezeu ar fi putut să îi dăruiască o altă femeie în viața lui, și nu și-a exercitat credința necesară pentru a urma voința lui Dumnezeu în loc de a sa. Mulți astăzi urmează pe pașii lui Adam în ce privește femeia lor sau biserica lor! (Pentru o înțelegere mai clară, în mod special despre lupta interioară care s-a desfășurat în mintea lui Adam asupra acesteui subiect, vă rog să citiți Spirit of Prophecy, vol 1, p 37-42).

Astfel vedem aceleași lucruri ale marii lupte întâmplându-se în primul veac al istoriei pământului. Noi deasemenea vedem căderea omenirii care ar fi trebuit să urmeze cele trei principii al voinței lui Dumnezeu în separare în viețile lor pe care El le-a înființat chiar înainte ca ei să fi fost creați.

Următoarea perioadă pe care o vom examina este Noe și potopul.

NOE ȘI POTOPUL

Trupul colectiv de oameni a fost sortit distrugerii de Dumnezeu. Timpul de probare s-a închis, însă oamenii în mod individual au trebuit să fie testați pentru a vedea dacă au dorit să se împărtășească în soarta trupului colectiv, sau dacă au dorit să asculte de Dumnezeu să se retragă din ea și de distrugerea ei iminentă.

Dumnezeu a porunci lui Noe să construiască o corabie, și apoi i-a poruncit să predice o solie de slavare și îndurare tuturor celor care au dorit să audă și să asculte. Această solie a fost o solie de separare. Dumnezeu a dorit ca toți oamenii Lui să părăsească legătura lor cu lumea – trupul colectiv de care ei au fost legați – în mod fizic și de bunăvoie, și să intre în corabie pentru a fi salvați.

Noe a predicat adevărul și a expus falsitatea, el a predicat neprihănirea și a expus nelegiuirea, iar el a predicat o separare fizică de o lume coruptă pentru a fi salvați și a deveni o parte al poporului adevărat al lui Dumnezeu și al bisericii Sale. Și în predicarea acestor trei principii de separare, Noe a fost numit “un predicator al neprihănirii” (vezi 2 Petru 2:5)!

Oamenilor antideluvieni li s-a arătat în mod clar că ei au trebuit să asculte de toate cele trei principii în ordine pentru a-și desăvârși neprihănirea. Dacă ei au urmat doar primele două principii, însă au refuzat să se separe de trupul lor colectiv care a fost corupt, atunci ei n-ar putea să-și desăvârșească neprihănirea în mod complet, iar astfel ei n-au putut să fie salvați de la distrugerea potopului.

Când Noe a predicat o separare fizică și de bunăvoie de trupul colectiv al unei lumi corupte, aceea a fost sortită să fie adusă jos în iad, și toți au trebuit s-o părăsească în ordine pentru a se uni cu poporul lui Dumnezeu și biserica din corabie. Cum l-au socotit pe Noe cei care au refuzat solia lui? El a fost socotit ca un fanatic amăgit pentru că a predicat solia de separare a lui Dumnezeu. Noe a fost privit ca fiind un om cu bune intenții, însă un predicator amăgit, pentru că el a predicat solia de a fi separat cu totul de orice din tabăra lui Satana. Pentru că el a predicat aceasta că Dumnezeu a dorit ca poporul Său adevărat să facă o linie de demarcație – un zid de separare – clar și distinct, el a fost denunțat a fi nebun.

Ce a făcut de fapt Noe prin a predica această solie dată de Dumnezeu? El a ridicat zidul său de separare, reparând spărturile care au fost făcute în aceasta din generația lui Adam. El a arătat

oamenilor exact care a fost voința lui Dumnezeu în generația lor, expunând înșelăciunile pe care Satana le-a adus asupra poporului. Și toți și-au făcut alegerea lor, fie să se separe sau să rămână în acel grup colectiv al lumii corupte. Astfel distincția a fost făcută clară, zidul separării fiind iarăși ridicat și văzut cu claritate.

Din toți oamenii lumii, câți au ascultat de această solie iubitoare și îndurătoare al separării pentru Dumnezeu? O rămășiță foarte foarte mică în comparație cu marea majoritate. Când ultima persoană s-a separat de bunăvoie de grupul colectiv corupt intrând în corabie, timpul de probare se închisese pentru întreaga lume. Însă cei care au rămas în legătură cu trupul colectiv n-au știut aceasta! Și s-a întâmplat că doar după ce ultima persoană a ales să se separe fizic de lumea coruptă că a căzut judecata. S-a făcut clar că un grup a stat asupra unui “așa zice Domnul,” celălalt asupra cuvintelor oamenilor. (Pentru o înțelegere mai clară despre această generație, vă rog să citiți din Spirit of Prophecy, vol 1, p 69-74, și Geneza 6 și 7).

Generația următoare pe care o vom examina a fost în timpul lui Avraam.

AVRAM

Avram a locuit în Ur din Haldea, care a fost Babilon, și care a fost o națiune coruptă, idolatră și religioasă. Și ce a poruncit Dumnezeu lui Avram să facă?

“Domnul zisese lui Avram: **‘Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.’**” Geneza 12:1.

Dumnezeu a poruncit lui Avram să se separe fizic de națiunea sa coruptă și religioasă, și de toți cei care au refuzat să renunțe la păcatele lor – chiar dacă aceștia au făcut parte din familia sa apropiată.

Ce a făcut Avram? A întrebat pe Dumnezeu de ce a trebuit să plece în acel timp anume? Nu. A întârziat el să asculte, așteptând după poporul apostaziat și națiunea de care el a făcut parte ca ea să-i spună să plece; sau să-l dea afară iar astfel el ar asculta de Dumnezeu? Nu. Avram a ascultat de Dumnezeu fără întrebări, și “a ieșit fără să știe unde merge” (vezi Evrei 11:8). Dumnezeu nu i-a arătat unde să meargă, ci i-a poruncit să iese afară. Iar Avram a trebuit să-și exercite credința în Dumnezeu și să se încreadă în El pentru călăuzire după ce a făcut primul pas în ascultare. Prin faptele sale Avram a spus: “Doamne, eu văd că vocea Ta este bună, și voi asculta chiar dacă nu știu unde trebuie să merg. Însă pentru că Tu ai vorbit, și Tu ești un Dumnezeu Atotînțelept, cunoscând mult mai mult decât eu știu ce este bine pentru poporul Tău, voi urma voința Ta și nu a mea, și mă voi separa știind că Tu îmi vei arăta unde trebuie să merg.”

S-a întors Avram vreodată înapoi pentru a se uni iarăși cu acea națiune religioasă și coruptă de unde a plecat? S-a întors el înapoi în Ur din Haldea? Nicidecum. Și pentru că s-a separat în mod fizic de Babilonul corupt el a primit binecuvântarea legământului!

A primit Avram promisiunea legământului când a fost în Ur din Haldea sau Babilon? Nu. El a trebuit mai întâi să asculte de Isus și să se separe de Babilon înainte de a primi binecuvântarea legământului. Tot ce a avut Avram a fost promisiunea favorii lui Dumnezeu. Însă a fost doar pe condiția ascultării că i s-a dat această promisiune.

“Dumnezeu a ales pe Avram ca solul Său prin care să comunice lumina lumii. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la el, nu cu prezentarea prospectelor măgulitoare pentru un salariu mare în această viață, sau pentru apreciere mare și onoare lumească. ‘Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa

tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta,’ a fost solia divină către Avram. Patriarhul a ascultat, și “a ieșit fără să știe unde a mers,’ ca purtătorul de lumină a lui Dumnezeu, pentru a păstra numele Său viu pe pământ. El și-a părăsit țara, casa, rudenile, și toate asocierile plăcute formate în viața sa timpurie, pentru a deveni un călător și un străin ....

“Înainte ca Dumnezeu să-l poată folosi, Avram a trebuit să fie separat de fostele lui asocieri, pentru ca să nu fie controlat de influențe omenеști sau să se bazeze pe ajutorul omenesc. **Acuma că el s-a unit cu Dumnezeu,** acest om a trebuit de aici înainte să locuiască printre străini. Caracterul său trebuie să fie deosebit, diferindu-se de întreaga lume. El nici n-a putut să explice cursa sa de acțiune pentru ca să fie înțeles de prietenii lui, pentru că ei au fost idolatrii. Lucrurile spirituale trebuie să fie discernute în mod spiritual; deaceia motivele și acțiunile sale au fost de neînțeles pentru familia și prietenii lui.

“Ascultarea promptă a lui Avram a fost una dintre cele mai pătrunzătoare exemple de credință și bazare (încredere) pe Dumnezeu, care se găsește în Sfintele Scripturi. Doar cu o promisiune goală că urmașii lui vor poseda Canaanul, fără nici o evidență, **el a urmat unde Dumnezeu l-a condus, supunându-se pe deplin și cu sinceritate condițiilor de partea sa, și încrezător că Domnul își va îndeplini cu credincioșie cuvântul Său.** Patriarhul a mers oriunde Dumnezeu a i-a indicat datoria; el a trecut prin pustie fără teamă; el a mers printre națiuni idolatre cu un singur gând: ‘Dumnezeu a vorbit; voi asculta vocea Lui; El va conduce, El mă va proteja.’

“O asemenea credință și încredere pe care a avut-o Avram tot așa solii lui Dumnezeu au nevoie astăzi. **Însă mulți pe care Domnul ar fi putut să-i folosească nu vor să se miște înainte, auzind și ascultând de singura Voce deasupra tuturor celorlalte.** Legătura cu familia și prietenii, obiceiurile și asocierile de mai înainte, prea adesea au o influență atât de mare asupra slujitorilor lui Dumnezeu încât El nu poate decât să le dea doar puțină instrucțiune, nu le poate comunica decât puțină cunoștință al planurilor Sale; și deseori după o vreme **El îi pune deoparte și cheamă pe alții în locul lor,** pe care îi dovedește și îi testează în același fel. Domnul ar face mult mai mult pentru slujitorii Lui dacă ei ar fi cu totul consacrați Lui, respectand serviciul Său deasupra legăturilor de familie și toate celelalte asocieri pământești.” Testimonies, vol 4, p 523-524.

Când a devenit Avram purtătorul de lumină pentru Dumnezeu? După ce a plecat; însemnând că el n-a fost purtătorul de lumină a lui Dumnezeu în timp ce a făcut parte de Babilon. Dumnezeu a vrut ca Avram să fie purtătorul Său de lumină; însă Avram a trebuit să fie testat mai întâi pentru a vedea dacă el va asculta de Dumnezeu și de nimeni altcineva – incluzând simțămintele sale personale.

A putut Dumnezeu să-l folosească pe Avram în timp ce a făcut parte de Babilon – acea națiune religioasă și coruptă de care a aparținut ca membru? Nu. “Înainte ca Dumnezeu să-l poată folosi, Avram a trebuit să fie separat” de orice influență corupătoare. Când el a plecat, neștiind unde a mers, ar fi putut el să depindă de un om sau de vreo influență umană pentru a-l conduce pe drumul cel drept? Nu. El a trebuit să depindă cu totul de Dumnezeu.

Avraam a ales să se separe de bunăvoie în ascultare de voința lui Dumnezeu, și doar după ce s-a separat ce tot e a fost în legătură cu împărăția Babilonului lui Satana, el a putut să se unească cu Dumnezeu! A trebuit el să se reunească vreodată cu acele națiuni păgâne? Nu. Acolo a trebuit să fie un zid de separare dintre el și restul babilonienilor, el a trebuit să fie un străin, caracterul său a trebuit să fie deosebit – diferindu-se de toți ceilalți.

De fapt, când Avram s-a separat de bunăvoie cu prezența sa în mod fizic de națiunea sa coruptă și religioasă, el nici măcar n-a putut să explice cursa sa de acțiune pentru a fi înțeles de prietenii lui. Ei au spus: ‘De ce te separi de noi? Crezi că ești mai sfânt decât noi? De ce nu stai unde ești până când ți se va cere să pleci de către lideri, sau până când te dau afară?’ Și motivul pentru care doar puțini au înțeles alegerea lui Avram de a se separa de bunăvoie și să rupă toate legăturile cu națiunea sa religioasă babiloniană este pentru că ei au fost idolatrii. Marea majoritate n-a putut să înțeleagă rațiunea din spatele acțiunilor lui Avram pentru că ei se închinau la altceva; asemenea ideilor lor, sau poate structurii lor religioase a Babilonului, în loc să se închine lui Dumnezeu.

Astfel prin ascultarea promptă a lui Avram de voința lui Dumnezeu linia de demarcație a fost făcută clară și distinctă între cei care urmează voința lui Dumnezeu și aceia care urmează voința lui Satana. Un grup a urmat gândul lui Dumnezeu, și celălalt gândul oamenilor. Zidul de separare a fost iarăși ridicat, spărturile fiind reparate, și atenția oamenilor au fost chemate pentru a-l examina, și apoi să-și facă alegerea pentru cine doresc să stea și să lupte – fie pentru Hristos sau pentru Satana. (Pentru mai multă înțelegere asupra acestui subiect, vă rog să citiți Spirit of Prophecy, vol 1, p 93; Geneza 12; și Evrei 11:8-10, 15).

Următoarea persoană pe care o vom investiga fost contemporan cu Avram. Însă această persoană a ales să urmeze o altă cale decât Avram, acționând pe principii diferite. Acest om a fost Lot.

LOT

Lui Lot i s-a oferit alegerea pentru a merge acolo unde a dorit. Din nefericire, el a ales să meargă acolo unde s-a legat de trupul colectiv și corupt al Sodomei și Gomorei, în loc să locuiască cu Dumnezeu în pustie.

Când Lot s-a unit cu Sodoma, aceasta a fost deja coruptă – însă nu cu totul și în mod complet. Însă în timp ce corupția înmulțește corupția, cărceii ei vicioși s-au cățarat peste toată structura colectivă al membrilor ei, până când acolo au fost doar câțiva membrii neprihăniți rămași în întregul trup colectiv!

Apoi Dumnezeu a trimis o solie prețioasă lui Lot – soliile îngerilor – că timpul de probare s-a închis asupra trupului colectiv, că va fi adus în iad și distrus, și că o separare fizică din ea a fost o necesitate absolută în ordine pentru a fi salvat.

Această solie a fost o solie indurătoare și iubitoare, iar Lot a realizat că această solie a fost într-adevăr bună. Apoi el a început să predice această solie de separare care a fost îndurătoare și salvatoare pentru cei iubiți ai lui. Când a predicat această solie de separare, cum l-a considerat oamenii a fi? El a fost batjocorit, și au râs de el la predicarea separării.

Ficele căsătorite a lui Lot au fost influențate de soții lor, iar ele n-au ascultat de solia de separare; ele au ales să rămână. Lot însuși nu a ascultat de Dumnezeu imediat, și fără îndoială în inima sa, ci el a ezitat de a se separa de cetatea lui iubită. Și pentru că el a ezitat de a asculta de Dumnezeu, el a pierdut toate posesiile sale. Însă nu doar atât, datorită exepului său de întârziere, soția lui și-a pierdut viața! Dacă Lot ar fi ascultat fără întârziere, soția lui nu s-ar fi pierdut!

Cu toate acestea, chiar după ce s-au separat, solia lui Lot și-a pierdut viața. De ce? Pentru că inimă ei a fost încă legată de acel trup corupt al Sodomei. Cu toate că cu prezența sa fizică a fost

separată de aceasta, inima ei a fost încă legată de ea, iar aceasta i-a cauzat distrugerea împreună cu acel trup colectiv al cetății. Ea nu a ales de bunăvoie să plece, ci a fost forțată afară – luată de mână afară din cetatea sortită pieirii. De aceea inima ei a fost încă atașată de acel trup colectiv, cu toate că ea nu a mai fost în părtașia ei.

“În amurg, doi străini s-au apropiat de poarta cetății .... Nimeni n-a putut să discearnă în acei călători umili veștile puternice ale judecății divine, și puțin a visat mulțimea veselă și nepăsătoare că în tratamentul lor față de acești soli cerești chiar în acea noapte ei își vor atinge apogeul vinovăției care a sortit pieirii cetatea lor mândră ...

“Acea ultimă noapte a fost însemnată nu de păcate mai mari decât celelalte mai din’nainte; însă îndurarea care a fost atât de mult nesocotită, la urma urmii și-a încetat implorarea. Locuitorii Sodomei au întrecut limitele îngăduinței divine,--‘graniță ascunsă dintre răbdarea lui Dumnezeu și mânia Sa’ ...

“În toate cetățile câmpiei, chiar zece persoane neprihănite nu s-au putut găsi; **însă ca răspuns la rugăciunea patriarhului, singurul om care s-a temut de Dumnezeu a fost smucit de la distrugere.** Porunca a fost dată cu o vehemență înfricoșătoare: ‘Scăpa-ți viața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești într-un loc din câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri.’ Ezitarea și întârzierea acum ar fi fatale. A arunca o privire zăbovitoare asupra cetății devotate, a rămâne pentru un moment, regretând a părăsi o casă atât de frumoasă, i-ar fi costat viața. **Furtuna judecății divine a așteptat doar ca aceste suflete sărace și fugitive să-și facă scăparea.**

“Însă Lot, în confuzie și înfricoșat, a implorat că el nu va putea să facă după cum i s-a cerut, ca nu cumva să-l prindă vreun rău și să moară. **Trăind în acea cetate rea, în mijlocul necredinței, credința lui s-a slăbit.** Prințul cerului a fost lângă el, însă el s-a rugat pentru viața sa ca și cum Dumnezeu care a manifestat atâta grijă și iubire pentru el, nu l-ar fi protejat. El ar trebuit să se încreadă cu totul în Solul divin, dăruindu-și voința și viața în mâinile Domnului fără nici o îndoială sau întrebare. Însă ca și mulți alții, el s-a străduit să plănuiască pentru el însuși: ‘Iată cetatea aceasta este destul de aproape ca să fug în ea, și este mică. O! De aş putea să fug acolo, ... este așa de mică ... și să scap cu viața!’ Cetatea menținută aici a fost Bela, după aceea numită Ţoar. A fost doar câteva mile de la Sodoma, și ca aceasta, a fost coruptă și sortită distrugerii ....

“Iarăși porunca divină a fost dăruită să se grăbească, pentru că furtuna înfocată va fi întârziată doar pentru puțin timp. Însă unul din fugitivi a îndrăznit să arunce o privire spre cetatea destinată pieirii, iar ea a devenit un monument al judecății lui Dumnezeu. **Dacă Lot însuși nu ar fi manifestat nici o ezitare de a asculta de avertizarea îngerului, însă ar fi fugit cu repeziciune spre munți, fără nici un cuvânt de rugămintă și remușcare, soția lui ar fi scăpat de asemenea. Influența exeplului său ar fi scăpat-o de păcatul care i-a sigilat distrugerea. Însă ezitarea și întârzierea lui a făcut-o să considere cu ușurință avertizarea divină. În timp ce trupul ei a fost pe câmpie, inima ei s-a lipit de Sodoma, iar ea a pierit cu aceasta.** Ea s-a rebelat împotriva lui Dumnezeu pentru că judecățile Lui au implicat posesiunile ei și copiii ei în ruină. Cu toate că ea a fost atât de mult favorizată în a fi chemată afară din cetatea cea rea, ea a simțit că a fost tratată în mod sever, deoarece bogăția pe care au acumulat-o de-a lungul anilor trebuia să fie lăsată distrugerii. În loc să accepte această scăpare cu mulțumire, cu prezumție s-a uitat înapoi pentru a dori viața aceluia care au refuzat avertizarea divină. Păcatele ei i-au arătat a nu merita viața, pentru prezervarea pentru care ea a simțit atât de puțină recunoștință.” Patriarchs and Prophets, p 160-162.

Ce a sigilat destinul pieirii oamenilor în mod individual? Aceasta s-a întâmplat când ei au insultat și au lepădat solii cerului. Și ce le-a adus acești soli ai cerului? O solie de scăpare sau de separare din acel grup care a întrecut măsura răbdării lui Dumnezeu.

Însă toți și-au făcut alegerea lor de a pleca sau de a rămâne, și distincția a fost făcută clară. Zidul de separare a fost reparat. Și când ultima persoană s-a separat din acel trup colectiv, judecata a căzut imediat. S-a arătat că un grup a stat asupra soliei lui Dumnezeu, și celălalt pe alta.

Lot însuși nu a realizat extinderea corupției și influența sa asupra celor în legătură cu ea, și n-a fost binevoitor să se separe de marea structură colectivă al Sodomei până la ultimul moment posibil de plecare. Chiar și atunci el n-a dorit să își rupă orice legătură cu trupul colectiv în corupție, ci s-a gândit că va putea locui într-o cetate mai mică sau cu un grup mai mic – care chiar dacă a fost în legătură cu Sodoma și Gomora n-a putut să fie atât de corupte ca și ele. Însă această rațiune a fost în zadar, pentru că Lot a trebuit să se separe și de această cetate mai mică, care a fost coruptă deasemenea, și a fost sortită distrugerii. Lot a învățat principiul că orice este atins de corupție, devine corupt, chiar orice este în legătură cu aceasta va eveni corupt.

Și pentru că Lot însuși a ales să se lege de acest trup corupt al Sodomei și al Gomorei, a hotărât Dumnezeu să-l protejeze? Nu. Atunci de ce a fost Lot salvat? Lot a fost salvat datorită rugăciunilor stăruitoare ale lui Avram, pentru ca Domnul să-l scape pe Lot și pe familia sa de la distrugerea împreună cu cei răi!

A fost Avram în legătură cu Sodoma și Gomora? Nu. A fost Avram corupt prin orice legătură cu vreun trup colectiv care a fost corupt? Nu. El a fost cu totul separat de ei toți, și curat înaintea lui Dumnezeu. **Astfel Lot, care a ales de bunăvoie să stea și să aparțină unui trup corupt, a fost salvat doar datorită rugăciunilor fierbinți ale unui om care n-a fost legat sub nici o formă cu corupția!** (Pentru mai multă înțelegerea, vă rog să citiți Patriarchs and Prophets, p 157-169, Geneza 19:1-38).

Următoarea perioadă pe care o vom studia este cea din timpul captivității ebraice, și al Exodului.

EXODUL

Dumnezeu a poruncit poporului Său Israel să se separe de bunăvoie de orice trup religios care a fost corupt în Egipt. Iar când a luat loc exodul (ieșirea), o distincție a fost făcută clară, zidul separării a fost înființat iarăși între ei și națiunea coruptă. Ei au acționat pe credință în Dumnezeu și pe poruncile lui Dumnezeu, atât cât și pe principiile care reprezintă guvernământul Său. Un grup a stat pe cuvintele lui Dumnezeu, și celălalt pe tradițiile oamenilor.

Însă mulți s-au separat de Egipt doar de frica judecăților care ar putea să cadă asupra lor dacă ar rămâne în el; unii au plecat doar datorită senzației pe care a adus-o prietenii și cei iubiți ai lor care s-au hotărât să se separe; alții s-au separat doar din curiozitate, și alții s-au separat pentru a merge împreună cu mulțimea. Însă în cazurile acestor persoane, nu Dumnezeu a fost cel a condus gândurile lor, iar acolo nu a existat o implicare a inimii în decizia lor de a pleca. Deaceea în poporul lui Dumnezeu, între cei care au ales să se separe de trupul colectiv corupt a existat o mare mulțime – formată din aceia care nu au fost convertiți lui Dumnezeu. Iar această mulțime amestecată a format majoritatea acelor care au fost separați (vezi Patriarchs and Prophets, p 281).

Când au venit încercările și necazurile pentru a testa credința tuturor celor care s-au unit cu această mișcare a separării, și pentru a vedea cine va asculta de voința lui Dumnezeu, acest grup al mulțimii amestecate a fost cel care a cauzat mereu îndoieli, necaz, și neînțelegeri, și care au învinovățit pe cei care nu ar fi trebuit să fie învinovății. Și mulțimea amestecată a fost cea care a

primit din judecățile lui Dumnezeu asupra persoanelor individuale. (Vezi Patriarchs and Prophets, p 315-318).

Evenimentul următor pe care-l vom examina este în timpul acestei generații, imediat după exodul din trupul corupt al Egiptului, cu poporul separat a lui Dumnezeu care s-au implicat în apostazia vițelului de aur.

APOSTAZIA VIȚELULUI DE AUR

Mulțimea amestecată a fost cea carea fost responsabilă pentru instigarea și formarea vițelului de aur. Majoritatea Israelului a ales să urmeze mulțimea amestecată în a apostazia de la Dumnezeu și închinându-se acestei imagini a fiarei sau a vițelului.

Datorită acestei apostazii, Dumnezeu a spus lui Moise să se separe din mijlocul trupului colectiv a lui Israel pentru ca să-i distrugă. Dumnezeu a dorit să distruga întreagă adunare, însă ce a făcut Moise? El s-a rugat lui Dumnezeu pentru a nu distruge întregul trup colectiv, pentru că oamenii buni și răi au fost amestecați împreună în mijlocul lui. Și ce a făcut Dumnezeu? Pe scurt El a spus lui Moise: “Te-am auzit în această privință și Îmi voi întârzia judecățile pentru o vreme.”

Dumnezeu și-a amânat judecățile pentru un motiv: El a oferit o oportunitate poporului Său adevărat care au fost membrii al acestui trup corupt, și de care a fost legat și a devenit o parte în apostazia lui pentru a face ceva.

“Observați influența extremelor și fanatismului din serviciul lor pentru lucrătorul marelui lor învățător, Satana. Imediat ce cel rău a adus pe popor sub controlul său, acolo au fost manifestări de un caracter satanic. Poporul a mâncat și a băut fără nici un gând de Dumnezeu și de îndurarea Sa, fără nici un gând la necesitatea de a rezista divolului, care i-a condus la faptele cele mai rușinoase. Același spirit a fost manifestat ca și la ospățul profanator a lui Belșatar. Acolo a fost o veselie și dans, râs zgomotos și cântec manifestate pentru o dragoste nebună care a înșelat simțurile; apoi indulgența excesivă, afecțiunile sezuale--toate acestea s-au amestecat în acea scenă rușinoasă. Dumnezeu a fost dezonorat; poporul Său a devenit o rușine înaintea păgânilor. Judecățile erau aproape gata să cadă asupra mulțimii înnebunite și stupefiate. Cu toate acestea Dumnezeu în îndurarea Sa le-a dat o oportunitate să-și părăsească păcatele.

“Apoi Moise a stat la intrarea taberei, și a spus: ‘Cine este de partea Domnului?’ **Trâmbițarii au prins cuvintele, și le-a sunat prin trâmbiță,** ‘Cine este de partea Domnului? Să vină la mine’.... Toți care s-au pocăit au avut privilegiul să stea alături de Moise.” Testimonies to Ministers, p 102.

Cine este de partea Domnului să vină aici – să se separe de bunăvoie de trupul bisericii apostaziate, și să vină de partea lui Hristos. Nimeni n-a fost forțat să plece. Nimeni n-a fost dat afară. Solia nu a fost pentru a sta în apostazie până când biserica apostaziată și conducerea ei ți-a spus că acum e bine sau e timpul s-o părăsești. Însă solia a fost pentru a te separa de bunăvoie din mijlocul apostaziei și de trupul colectiv al acelor care s-au închinat vițelului de aur, în ordine pentru a se uni cu Domnul și poporul Său adevărat sau cu biserica Sa.

În această apostazie al vițelului de aur, linia de demarcație dintre poporul lui Dumnezeu și poporul lui Satana – dintre păcat și neprihănire, dintre lumină și întuneric – a fost ruptă, și toți au fost amestecați împreună. Dumnezeu n-a putut să mai îndure această apostazie, și a vrut să distrugă întreagă biserică. Moise a fost testat pentru a vedea dacă el într-adevăr a iubit adevăratul popor a lui

Dumnezeu și pe cei corecți, sau dacă el i-ar fi lăsat să fie distruși împreună cu cei răi. Moise s-a rugat Domnului să nu distrugă întreaga biserică. Apoi Dumnezeu a spus că l-a auzit pe Moise, și că va dărui poporului Său o oportunitate pentru a se separa de apostazie înainte ca judecata să cadă.

A fost Moise singurul care a chemat biserica rebelioasă și apostaziată să se separe de aceasta? Nu. Trâmbițașii au prins cuvintele, și le-a sunat prin trâmbiță. “Cine este de partea Domnului? Să vină la mine.”

A fost un sunet anume care a fost dat de trâmbițași? Și care a fost acel sunet? Separați-vă din mijlocul doctrinei false, al nelegiuirii, corupției, și apostaziei care este în mijlocul vostru. Astfel, n-a fost doar Moise cel care a chemat pe poporul adevărat să se separe de apostazie, ci și alții s-au unit cu Moise sunând aceste note pentru întreaga adunare.

Unde a stat Moise când a făcut această chemare de separare? El a stat la poarta taberei. Astfel acolo a fost o chemare pentru o diviziune care să se întâmple chiar în tabăra lui Israel – în interiorul trupului colectiv. Astfel două grupuri au fost formate în tabără. Un grup a ales să stea în apostazie și cu liderii ei, iar celălalt a ales să se facă distincți de apostazie – stând la periferia bisericii.

Dumnezeu a dăruit fiecărui membru al bisericii timp pentru ca toți să-și facă decizia cu care grup a dorit să se unească. (Vezi Review and Herald, vol 5, p 496). Toți care au dorit să se separe de apostazie au părăsit locul. Și după ce ultima persoană a plecat, a căzut judecata.

Aceia care au ales să rămână în apostazie au fost formați din trei clase diferite de oameni. Prima clasă a fost cea care s-ar fi rebeliat indiferent de ce ar fi spus Dumnezeu prin solii Săi. Clasa următoare au fost aceia care au știut că apostazia a fost rea, însă ei au avut prieteni și iubiți ai lor care au ales să rămână în apostazie, astfel că ei au ales deasemenea să rămână în ea. Și ultima clasă au fost aceia care au văzut apostazia, și ei deasemenea au avut cei iubiți ai lor acolo, însă ei n-au acționat imediat. Ei și-au întârziata ascultarea, au așteptat prea mult, și au fost prinși în judecățile care au căzut. Ei au pierit împreună cu cei răi pentru că nu s-au separat de cei răi.

Însă nu toți oamenii care s-au separat de apostazie, și s-au unit cu Domnul și poporul Său ascultător la periferia taberei al trupului corupt, au urmat într-adevăr pe Domnul. Astfel Dumnezeu a fost forțat să testeze iarăși întregul grup.

Datorită apostaziei vițelului de aur, sanctuarul lui Dumnezeu, sau biserica Sa adevărată – unde s-a găsit prezența Sa – a fost retrasă din legătura ei cu tabăra lui Israel, și a fost dusă afară în pustie!

“Domnul a direcționat pe Moise să **mute Cortul Său departe din tabăra lui Israel**, astfel arătând poporului că **El S-a separat de ei.**” Signs of the Times, May 27, 1880 (vol 1, p 160 col 2) (Vezi deasemenea Exodul 33:7).

Acesta n-a fost cortul lui Moise care a fost mutat în pustie, ci a fost cortul lui Dumnezeu – sanctuarul prezenței Sale. Prezența lui Dumnezeu a fost retrasă pentru a nu mai avea nici o legătură cu acel trup al bisericii lui Israel datorită acestei apostazii al vițelului de aur sau al Conferinței Generale. Astfel acolo au fost două biserici – una a fost biserica din pustie, iar cealaltă a fost tabăra lui Israel. Care a fost biserica adevărată a lui Dumnezeu? Biserica din pustie. De ce? Pentru că prezența lui Dumnezeu a fost acolo, și doar prezența lui Hristos poate constitui o biserică!

“Dumnezeu are o biserică. Aceasta nu este marea catedrală, nici instituția națională, și nici nu este diferitele denominațiuni; sunt oamenii care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. ‘Acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor’ (Matei 18:20). Unde este Hristos în mijlocul a câțiva [oameni] umili, **aceasta este biserica lui Hristos, pentru că doar prezența Celui Înalt și Sfânt care locuiește în eternitate poate să constituiască o biserică.**” Upward Look, p 315.

Cu prezența lui Dumnezeu separată de trupul colectiv al bisericii lui Israel, Dumnezeu spune lui Moise să poruncească la toți care într-adevăr au fost pocăiți de legătura lor cu apostazia vițelului de aur să se umilească, și înaintea întregului Israel pentru a ieși afară din tabără sau biserica lor – pentru a se separa de trupul colectiv – mergând în biserica Sa adevărată din pustie.

“Moise a cerut ca toți care s-au pocăit și umilit cu adevărat în vederea încălcării lor, **să manifeste aceasta prin a se separa înșiși de congregațiune. Înaintea întregului Israel**, ei au trebuit să se îndrepte spre cortul întâlnirii, iar el să-L imploare pe Dumnezeu să le ierte încălcarea lor, și să-i primească înapoi în favoarea Sa.” Signs of the Times, May 27, 1880 (vol 1, p 160).

Astfel n-a fost deajuns ca cineva să se separe de apostazie, și totuși să rămână cu trupul colectiv. Dumnezeu a cerut poporului Său adevărat să nu aibe nici o legătură cu trupul colectiv, să se separe cu totul de el, și să se unească cu biserica Sa din pustie. Doar aceia care au ascultat și care s-au umilit, și s-au separat de bunăvoie de tabăra și biserica lui Israel, au fost primiți înapoi în favoarea lui Dumnezeu devenind iarăși copiii Lui și poporul Său. Aceia care au refuzat să asculte de porunca lui Dumnezeu și au rămas legați de biserică, s-au dovedit a nu fi urmașii lui Dumnezeu.

Astfel cu toate că ei s-au separat de bunăvoie de apostazia vițelului de aur, ei au ales să rămână legați de trupul colectiv, și astfel n-au făcut parte din biserica adevărată a lui Dumnezeu! Astfel distincția a fost făcută clară. Zidul de separare a fost distinct. Un grup s-a bazat pe cuvântul lui Dumnezeu, celălalt pe cel al oamenilor.

Evenimentul următor pe care-l vom examina este cel care s-a întâmplat imediat după apostazia vițelului de aur, tratând cazul lui Cora, Datan și Abiram.

REBELIUNEA LUI CORA, DATAN, ȘI ABIRAM

Cora, Datan și Abiram, și 250 de lideri ai lui Israel au ales să se rebelieze și să apostazieze de la Dumnezeu și de la porfetul Său ales sau solul Său, și pe furis au câștigat simpatiile majorității trupului bisericii. Această istorie al rebeliunii lui Cora, Datan și Abiram este foarte similară cu rebeliunea lui Satana în ceruri!

Curând s-a manifestat o rebeliune deschisă când Cora a văzut că a avut destui oameni înșirați de partea sa. Dumnezeu a spus lui Moise să se separe de această casă rebelioasă pentru că El a vrut să distrugă întreaga biserică. Însă ce a făcut Moise? Moise a mijlocit iarăși pentru popor spunând: “Te rog nu distruge pe cei neprihăniți cu cei nelegiuți. Dumnezeu i-a spus că l-a auzit și în privința aceasta, și că-și va păstra judecata pentru o vreme.

Care a fost scopul lui Dumnezeu în aceasta? El a dorit să dăruiască tot poporului o șansă pentru a se separa cu totul de rebeliune și pentru a nu fi distrus împreună cu cei răi.

Apoi Moise a chemat pentru o separare fizică de bunăvoie din tabăra apostaziată și rebelioasă – de la corturile lui Cora, Datan și Abiram și grupul lor. Însă Biblia ne arată că Datan și Abiram și familiile lor au fost distruse, însă nu ne spune că familia lui Cora a fost distrusă.

Familia lui Cora au hotărât să nu stea cu el, însă ei au hotărât să asculte de chemarea de separare a lui Dumnezeu, lăsându-l pe Cora la ușa cortului său (vezi Numeri 26:10-11). Familia lui Cora a auzit solia, ai au discernut lumina și adevărul din ea, ei au discernut că Cora a urmat pe Satana, și cu toate că a fost greu să-i lase pe cei iubiți ai lor în urma lor, ei au avut destulă credință

în Dumnezeu să-L asculte. Însă familia lui Datan și Abiram au venit și au stat la ușa corturilor lor. Prezența lor a semnat că ei au fost de partea celor rebelioși, cu toate că ei niciodată n-ar fi spus un cuvânt în a-i sprijini.

Tuturor li s-a dat oportunitatea să se separe fizic de corupție, sau să rămână o parte al acesteia – astfel devenind părtași al păcatelor lor și primind aceeași judecată împreună cu ei. Distincția a fost făcută clară, zidul de separare a fost iarăși reînființat. Un grup s-a bazat pe cuvântul lui Dumnezeu, celălalt pe pământul mișcător al cuvintelor oamenilor. Și după ce ultima persoană a plecat, judecata a căzut asupra lor. Pământul și-a deschis gura, și toți cei rebelioși și apostaziați au fost distruși împreună cu aceia care au ales să rămână în tabără. (Pentru mai multă informație vă rog să citiți Patriarchs and Prophets, p 395-400 și Numeri 16:1-33).

Următoarea perioadă a istoriei pe care o vom examina este în timpul lui Eli și al fiilor lui.

ELI, HOFNI, ȘI FINEAS

“Fiii lui Eli, în loc să realizeze solemnitatea serviciului simbolic [din Sanctuar], s-au gândit doar cum să-l folosească ca un mijloc pentru indulgența lor....

“Această lipsă de respect din partea preoților curând a jefuit serviciul de semnificarea ei sfântă și solemnă, iar poporul ‘a urât darul Domnului.’ Serviciul cel mare antitipic la care ei au trebuit să se uite înainte cu bucurie, n-a mai fost recunoscut. ‘Deaceia păcatul acestor tineri a fost foarte mare înaintea Domnului.’

“Acești preoți necredincioși au încălcat deasemenea porunca lui Dumnezeu și și-au dezonorat lucrarea lor sfântă prin practicile lor degradate și pline de viciu; însă ei au continuat să întineze sanctuarul lui Dumnezeu prin prezența lor.” Patriarchs and Prophets, p 576-577.

Această corupție și apostazie a fost practică de liderii cei mai mari de la conducerea bisericii. Mulți din membrii bisericii au văzut corupția, și au urât-o. Ei au ales să nu aibă nimic de-a face cu ea, și s-au întâmplat următoarele.

“Mulți din popor, plini de indignare datorită cursei corupte a lui Hofni și Fineas, **au încetat de a mai veni la locul pregătit pentru închinare.** Astfel serviciul pe care Dumnezeu l-a orânduit a fost disprețuit și neglijat pentru că a fost asociat cu păcatele oamenilor corupți, în timp ce aceia al căror inimi au fost înclinate spre rău au fost acoperite de păcat. Neevlavia, imoralitatea, și chiar idolatria au prevalat într-o măsură înfricoșătoare.” Patriarchs and Prophets, p 577.

Datorită corupției care a fost la inima lucrării, aceasta a început să răspândească și să afecteze membrii bisericii. Astfel mulți care au văzut corupția n-au dorit să aibe nici o legătură cu aceasta, și au ales să se separe. Însă pentru că ei au încetat de a mai merge la această biserică coruptă, au încetat ei să se închine lui Dumnezeu? Nicidecum. Ei au început să se adune în casele lor pentru închinare!

“După cum oamenii din Israel au văzut cursa coruptă al preoților, ei au considerat a fi mai în siguranță pentru ca familiile lor să nu vină la locul pregătit de închinare. Mulți au plecat din Silo cu pacea lor tulburată, și indignarea lor trezită, **până când la urmă s-au hotărât să-și ofere sacrificiile lor ei înșiși, concludând că aceasta ar fi mai acceptabil lui Dumnezeu, decât să sancționeze în vreun fel urâciunile practicate din sanctuar.**” SDA Bible Commentary, vol 2, p 1010 col 2.

Acești oameni onești și credincioși ai lui Dumnezeu s-au arătat a fi cu totul separați de doctrine false, de nelegiuire și răutate, și de cursa coruptă al liderilor bisericii lor. Ei n-au părăsit pe Dumnezeu, ci și-au oferit sacrificiile lor ei înșiși, închinându-se lui Dumnezeu după direcțiunile Lui în casele lor. Ei au făcut aceasta, nu pentru a încerca să se arate mai sfinți decât frații lor apostaziați, ci pentru că ei n-au vrut să sancționeze în vreun fel – în mod special prin prezența lor – urâciunile care au fost practicate în biserica lor. Da, noi putem să sancționăm păcatul doar prin a rămâne printre cei răi!

“Noi niciodată n-ar trebui să sancționăm păcatul prin cuvintele și faptele noastre, prin tăcerea, sau prin prezența noastră.” Desire of Ages, p 152.

Astfel acești urmași ai lui Dumnezeu s-au separat cu prezența lor fizică și au încetat a mai merge la sinagogile și bisericile lor, ci au avut biserica în casa lor. Ei n-au dorit să sancționeze cu prezența lor păcatul și urâciunile practicate în biserica lor de conducerea de la nivelul cel mai înalt. Astfel linia de demarcație a fost făcută clară și distinctă de poporul lui Dumnezeu care s-a arătat separat de păcat și păcătoși. Un grup a făcut voința lui Dumnezeu, celălalt au făcut voia lor.

Următoarea perioadă pe care o vom examina este în timpul lui Ieremia.

IEREMIA

Dumnezeu a chemat pe Ieremia ca vegheterul și solul Său “ca să smulgi și să tăi, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești” națiuni și împărății întemeiate înainte ca vreuna să fi fost zidită sau plantată (Ieremia 1:5, 10). Însă cum a trebuit să se îndeplinească nimicirea lor? Prin atacul unei alte cetăți întărite și împărății (Ieremia 1:18), fiind solul Domnului vorbind cuvintele Domnului (Ieremia 1:9, 6:17)!

Toate aceste națiuni și împărății s-au închinat la un dumnezeu sau la dumnezei, astfel făcându-le națiuni și împărății religioase. Însă care națiunea și împărăție religioasă în mod particular a trebuit să fie smulsă și dărâmată, nimicită și aruncată la pământ? **Cea pecare Domnul Însuși a înființat-o, și cu mare grijă a ridicat-o și a platat-o ca să fie a Sa – Ierusalimul**, împreună cu toate cetățile (avanposturi) în legătură cu ea (Ieremia 1:15). Întreaga țară (împărăție) a trebuit să fie distrusă, incluzând împăratul acesteia (conducătorul principal sau președintele), prinții ei (liderii), preoții ei (predicatorii), și poporul ei (membrii ei (1:18)). Desigur, ei toți s-au luptat împotriva solului Domnului, pentru a-și apăra și păstra împărăția lor întemeiată, însă ei n-au putut să biruiască sau să câștige pentru că Domnul n-a fost cu ei, ci cu solul Său (1:19). De ce? Datorită “întregii lor răutăți,” care au părăsit pe Dumnezeu – pe Acela la care ei au petins să I se închine și să-L asculte – formându-și un alt dumnezeu cu mâinile lor, și careuia i s-au închinat (1:16).

Cum au deveit ei astfel? Ce a condus la necesitatea distrugerii unei biserici și împărății religioase care o dată a fost o biserică curată a lui Dumnezeu? Haideți să revizuiem ceva din istoria ei din cartea lui Ieremia.

Dumnezeu a chemat poporul Său afară din Egipt (o națiune religioasă și coruptă în care toți au fost ținuți captivi sub influența omului) pentru a se uni cu El în pustie, și toți care au dorit să urmeze și să asculte de Dumnezeu au ieșit afară după El în pustie – un pământ nesemănat sau dezvoltat în vreun fel (Ieremia 2:2). Nici un om n-a trecut pe acolo și nu locuise acolo (2:6) astfel singurul la care s-au putut uita și de care au putut depinde a fost Domnul. Dumnezeu le-a spus că

toți care vor continua să asculte de vocea Sa îndeplinind toate poruncile Sale va continua să fie poporul Său iar El fiind Dumnezeu lor (11:4). Pentru că ei au ascultat de aceste condiții, ei au devenit “sfințenie Domnului, și primele Lui roade” în această nouă țară (2:3), iar Dumnezeu a fost capabil să-și îndeplinească jurământul Său cu ei pentru că ei au ascultat (11:5).

Dumnezeu a devenit Soțul lor (31:32) iar ei au fost căsătoriți cu El fiind mireasa Lui (3:14). Însă treptat ei au uitat că au fost uniți în mod sfânt cu Domnul lor, și și-au întors spatele și nu fețele către El (2:27). **Ei s-au depărtat de Soțul lor (3:20) devenind o desfrânată comițând desfrâu și unindu-se cu mulți ibovnici** (3:1-2, 6). Datorită acesteia, ei au căzut în confuzie (3:25).

Dumnezeu cu iubire și îndurare și-a chemat femeia rătăcită pentru a se întoarce înapoi la El pentru a deveni iarăși soția Lui credincioasă oprindu-și viața ei amoroasă de desfrâu (3:1, 22). El i-a chemat să experimenteze “noul legământ” (4:3-4, 14) pe care ei nu l-au avut mai înainte (2:19, 9:26). Ei au avut doar o experiență de fațadă – trăind o minciună – prin a-L mărturisi pe Domnul (cu gurile lor) în timp ce L-au părăsit în inimile lor (12:2, 5:1-2). S-a întors înapoi poporul – Său ales și biserica -- Lui la El, prindu-și viața ei de desfrâu? NU (3:7)! Ei au refuzat cuvintele lui Dumnezeu și legea Sa (6:19), și au refuzat să se rușineze sau să se roșească de toată răutatea lor (6:15). Astfel Dumnezeu și-a reținut ploile târzii de la ei (3:3).

Deoarece ei L-au părăsit pe Dumnezeu – Fântâna lor sau Sursa Apelor Vii (adevărul – 2:13), iar ploile târzii n-au venit asupra lor, ei n-au avut nimica cu ce să-și stăpânească setea. Și-au oprit rebeliunea împotriva lui Dumnezeu privind spre El pentru ajutor pentru a le satisface setea în această condiție uscată? Nu. Ei au construit cisterne pentru a ține alte ape (2:13). Însă unde au mers ei pentru a obține această apă?

Ei au fugit înapoi în Egipt și în Babilon (Asiria) pentru a încerca să-și potolească setea prin a bea și a-și păstra apa lor întunecată și toropită (doctrine – 2:18). Însă ei au continuat să rămână uscați și însetați, și s-a părut că n-au putut să aibe destul din această apă nouă pentru a-i satisface deoarece cisternele lor au fost sparte (2:13). Astfel, pentru că au lepădat pe Dumnezeu și au refuzat să se întoarcă la Fântâna lor de Ape Vii, un scenariu de nesfârșit a continuat prin a merge iarăși înapoi în Egipt și în Babilon pentru a primi din apele lor întunecate, însă descoperind că ei niciodată n-au destul pentru a-i satisface și a le potoli setea. I-a făcut această sete adâncă să se întoarcă înapoi la Dumnezeu și să se oprească din desfrâul lor?

Ei au continuat în desfrâu (2:25), înaintând în răutate mai mult decât toate celelalte desfrânate – ridicându-se deasupra tuturor în răutate (5:28 – astfel devenind liderul lor în a face răul și devenind cea mai destrăbălată dintre toate desfrânatele), chiar învățând și pe alții să devină ca și ei (2:33, 3:13).

Nimenea, nici măcar Dumnezeu Însuși n-a putut să-I întoarcă de pe calea lor încăpățânată (2:24, 5:13). Și chiar și Iuda – sora lui Israel (cele 10 seminții sau diviziuni din partea de Nord), care n-au făcut parte din ea – au comis adulter deasemenea (3:8). Ea a fost mai răă dintre cele două pentru că ei au pretins să urmeze pe Domnul cu toată inima lor, sau având experiența “noului legământ,” însă care a fost doar o fațadă și o prefăcătorie (3:10). **Înainte lui Dumnezeu, Israel (biserica) a fost mai justificată decât sora ei Iuda (instituțiile cu suport independent – 3:11).**

Biserica curată a lui Dumnezeu a devenit o peșteră de tâlhari (7:11). Păstorii ei, care au negustorit cu sufletele oamenilor, au devenit capcanele lui Satana (vânătorul) pentru a prinde, a înrobi și a distruge poporul lor (5:26, 12:10), iar coroana lor s-a rupt (2:16). **Biserica a devenit coruptă și o colivie de orice pasăre necurată și urâtă** (12:9, 5:27), și care deasemenea a devenit o vizuină de șacali (9:11). Ea a fost numită “marea cetate” (22:8), și în ea s-a găsit sângele profeților (2:30) și al celor sfinți (2:34, 19:4). Toți care au fost în legătură cu ea au fost deasemenea părtași la păcatele ei fiind responsabili în mod colectiv (2:29, 6:27-28, 26:15).

Datorită acesteia, Dumnezeu a făcut pregătiri pentru o separare din mijlocul Ierusalimului (6:1) pentru ca poporul Său să vină afară din națiunea lor religioasă însă coruptă, care i-a ținut captivi sub influența oamenilor, pentru a trece prin experiența pustiei ca să-și vadă iarăși nevoia lor de Dumnezeu (3:14-19). Dumnezeu a îndurat un timp îndelungat cu răutatea lor, însă n-a putut să îndure pentru totdeauna (6:11-12). Unii au crezut că prin a trăi un exemplu neprihănit în interiorul Ierusalimului mulți vor fi conduși să le urmeze exemplul, însă aceasta nu s-a întâmplat datorită mării răutăți din mijlocul bisericii (6:29). Ei au fugit în Egipt și în Babilon pentru a primi și a bea apele (doctrinile) lor întunecate, iar acuma biserica însăși a devenit o sursă de ape întunecate care i-a stropit și pe alții cu ele (6:7). Astfel adevărul (apele vii și pure) s-au pierdut și au fost împiedicate de a mai veni în mijlocul lor (7:28).

Tot timpul când biserica a practicat răutatea ei urâcioasă ei au pretins că ei n-au făcut nimica rău, că ei au fost fără de păcat și inocenți, și că au fost puri și curați și nepoluăți (2:21-23, 35). Deasemenea ei au pretins că Domnul nu îi va lepăda ca popor al Său, și că mânia Sa nu va cădea asupra lor (5:12). **Însă Dumnezeu i-a lepdat ca popor al Său (6:30)! El a divorțat de soția și biserica Lui necredincioasă** (3:8).

Însă cu toate acestea s-a auzit vocile mincinoase ale profeților (liderilor) falși și al predicatorilor (pastorilor) bisericii spunând: “Pace, pace, noi suntem încă poporul ales a lui Dumnezeu și singura Sa biserică. Să nu va fie teamă, noi nu va trebui niciodată să părăsim acest loc” (7:4, 5:14). Însă Dumnezeu a spus: “Dacă vă îndreptați căile și faptele, continuând să faceți ce este bine, atunci voi face să locuiți în acest loc, și nu va trebui să-l părăsiți.” (7:5-7). Însă ei au uitat că a fost doar pe baza ascultării de Dumnezeu și de cuvintele Sale, și o recunoaștere și părăsire a păcatelor, că promisiunile lui Dumnezeu le va fi împlinite, iar ei n-au putut să rămână poporul Său și biserica Sa fără să fie dați la o parte (3:12-13, 4:1).

Datorită tot răului care a fost făcut în mod continuu și fără rușine, Dumnezeu Și-a părăsit biserica Sa care o dată a fost curată, și S-a separat de poporul Său care o dată a fost ascultător (12:7). El chiar i-a urât (12:8). Însă poporul n-a vrut să știe despre aceasta (8:7). Preoții și susținătorii bisericii au profețit fals, spunând din imaginația inimilor lor: “Pentru că Dumnezeu a văzut de cuviință să-și depoziteze oracolele Sale sfinte (legea) doar cu națiunea noastră religioasă (8:8), atunci destinul profetic al acestei biserici este că va merge înainte și că va fi salvată (23:16-17). Acolo sunt prorocite pacea și biruința pentru biserica noastră, nu răul. Astfel toată această vorbire despre separare și distrugere sigură nu este pentru noi (8:10-11). Însă Dumnezeu a spus că ei nu vor merge în ceruri, ci vor fi aruncați jos (7:14, 8:12).

Toată răutatea care a fost înfăptuită de biserică nu a fost pentru că ei au fost înșelați în aceasta, ci a fost făcută de bunăvoie: acolo a fost o uneltire împotriva lui Dumnezeu pentru a face acest tot rău (11:9-10). Și datorită acesteia, întreaga țară a devenit pustie (12:10-11, 23:15). Toată vinovăția și întunecimea întregii țări a fost pusă la ușa bisericii și la aceia care au fost în interiorul ei.

Dumnezeu în marea Sa îndurare și iubire a încercat iarăși să-i facă pe membrii ei să înțeleagă adevărata condiție a bisericii. El le-a spus că sunt ca vasul unui olar în mâinile Sale (18:1-6); **indiferent ce promisiuni li s-au făcut, dacă ei au continuat să facă răul și să nu asculte de Domnul, El nu le va împlini promisiunile deoarece ele sunt condiționate – cerând ascultare în ordine pentru a le avea împlinite** (18:9-10). Dumnezeu a încercat să facă pe poporul Său să se pocăiască, însă ei au refuzat să facă ceea ce Dumnezeu le-a cerut să facă (32:23). Ei au crezut că au mers prea departe în nelegiuire pentru a se reîntoarce și au spus: “Nu este nădejde” și au continuat

în răutatea lor (18:11-12). Ei au ignorat rugămințile lui Dumnezeu și au continuat să conducă pe alții departe de drumurile vechi – de acele adevăruri (stâlpi) care li s-au dat la început (18:15). Însă cu toate acestea ei totuși au crezut că Dumnezeu a fost în mijlocul lor plin de răutate, că preoții lor au vorbit adevărul, și că oamenii lor înțelepți au dăruit sfaturi și călăuzire corectă, și că Dumnezeu le va vorbi totuși poporului (18:18). Ei s-au înșelat în a crede că fața lui Dumnezeu a privit mereu asupra lor, fiind întoarsă cu favoare de partea lor și a bisericii, în timp ce ei înșiși și-au întors spatele și nu fețele către El (32:33). Însă adevărul a fost că fața lui Dumnezeu a fost întoarsă de la ei și că El și-a întors spatele către ei (18:17, 33:5). Prea multe urâciuni au fost practicate în biserică (32:34), ei s-au rebelat pentru prea mult timp și au întrecut măsura, iar Dumnezeu a aruncat la o parte din prezența Sa biserica Sa care o dată a fost aleasă de El (52:3). Biserica și membrii ei au fost destinați prin profeție să fie dați distrugerii pentru a nu mai fi înaintea feței sfinte a lui Dumnezeu (32:26-32).

Dumnezeu a poruncit ca lutul vasului olarului, care a reprezentat întreaga biserică, să fie aruncat jos și să fie rupt, **semnificând că biserica n-a mai putut niciodată să fie întreagă** (19:10-11). Va continua să facă răul până când va fi distrusă. Păcatul lor a fost scris cu un priboi de fier care a avut un varf de diamant (17:1), iar numele acelora care au fost încă în legătură cu biserica nu au fost scrise în ceruri, ci pe pământ (17:13).

Majoritatea bisericii a refuzat să audă cuvintele lui Dumnezeu trimise prin solul Său, sau chiar să vadă ce roade au fost produse de biserica lor iubită. Ei s-au încrezut orbește în cuvintele liderilor lor (7:8), și au fost mulțumiți s-o aibe astfel (5:31). Unii au sperat că cuvintele liderilor lor vor deveni realitate și că toată răutatea se va sfârși, însă **acolo n-a fost nici o șansă pentru o reformă care să-i întoarcă înapoi la Dumnezeu din interiorul bisericii** (13:23). Aceasta n-a putut să meargă de la rău spre bine, ci va continua să meargă din rău în mai rău (8:5, 9:3). Și chiar Ieremia însuși s-a gândit să se separe de ei (9:2). El se separase deja de întâmirile comitetelor lor, și nu a mers la serviciile bisericii lor, sau la adunările lor (16:8, 15:17), el a făcut astfel doar dacă Domnul i-a spus în mod specific să facă așa pentru a vorbi direct poporului (17:19).

Membrii bisericii s-au rugat lui Dumnezeu pentru ca El să-și schimbe gândul și să-i favorizeze iarăși ca popor al Său, gândindu-se că El a fost încă în mijlocul lor (14:7-9). Însă Dumnezeu nu i-a acceptat înapoi ca popor al Său (14:10), iar El a refuzat să le asculte rugăciunile sau mijlocirea pentru ei (14:11). Însă liderii bisericii au spus opozitul acesteia (14:13), și Dumnezeu a avertizat pe toți care au auzit această înșelăciune și minciuni care au fost spuse de veghetorii falși (14:14-15).

Mulți dintre oameni au refuzat să creadă sau să recunoască cuvântul Domnului care le-a spus că El i-a lepădat, și i-a dat la o parte ca poporul Său. Alții, sperând că un asemenea lucru nu s-a întâmplat, și de teamă și uimire ca un asemenea lucru să se fi întâmplat, s-au rugat iarăși lui Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele și implorându-L pe Dumnezeu să-și schimbe gândul și să nu-și rupă legământul Său cu ei (14:19-22). A auzit Dumnezeu această rugăciune acceptându-i înapoi ca poporul Său? Nu! Dumnezeu a fost obosit de pocăința lor (15:6) iar **El a hotărât că separarea a fost necesară – ei au trebuit să plece din biserica lor** (15:1).

Cu toate acestea majoritatea au refuzat pe față să nu asculte de cuvântul Domnului trimis prin solul Său. Ei mai degrabă au vrut să se lupte împotriva lui Dumnezeu și voinței Lui, decât să se separe de bunăvoie de biserica lor iubită. Alții au vrut să caute o cale pentru a se scuza, încercând să ridice îndoiele în mințile altora despre necesitatea separării, spunând: “Dacă ne separăm, unde să mergem” (15:2)? Răspunsul lui Dumnezeu pentru această întrebare se găsește în (15:2).

Însă acolo au fost câțiva credincioși care au auzit și au găsit aceste cuvinte a lui Dumnezeu, le-au mâncat și s-au bucurat pentru a putea să urmeze voința exprimată a lui Dumnezeu în loc să urmeze voința exprimată a omului sau voința lor înșiși (15:16). Această rămășiță a ascultat cu bucurie și de bunăvoie, separându-se de biserica lor rea, și s-au întors înapoi la Dumnezeu (15:17), și le-a fost bine (15:11). Dumnezeu i-a adus înapoi ca poporul Său, iar ei au putut să stea înaintea Sa (15:19). Porunca lui Dumnezeu pentru ei a fost: “Ei să se întoarcă la tine pentru adevăr și nu tu la ei pentru a-i învăța” (15:19). Și cu toate că liderii bisericii și susținătorii ei au făcut tot ce au putut pentru a veni împotriva lor și al soliei lor de separare, cu toate acestea ei nu au fost în stare să biruiască și să-i oprească de a merge mai înainte, pentru că Dumnezeu a fost cu rămășița Sa pentru a o apăra și a o mântui (15:20-21).

Aceia care s-au încrezut în oameni, care le-a spus să stea în loc să se separe, au fost blestemați (17:5). Ei s-au încrezut pe rațiunea omenească, gândindu-se că ei s-au ținut de adevăr și de o logică și teorie sănătoasă (17:9), iar aceasta i-a condus să creadă minciuna că ei au fost în stare bună înaintea lui Dumnezeu și că solul Său a fost greșit. Astfel ei au început să persecute solul lui Dumnezeu pentru a opri solia dăruită de Dumnezeu pentru separare în ordine pentru a salva biserica (17:18).

Solul lui Dumnezeu a fost bătut și închis (20:1-2) peste timpul nopții (20:3) de aceia care au predicat minciuni și au lucrat cel mai tare pentru a-i discredita solia înaintea poporului (20:1, 6). Solul lui Dumnezeu a încercat chiar să se abțină pentru a nu dărui solia, însă aceasta a fost ca un foc în oasele sale, și au trebuit să fie rostite ca toți să audă și să-și facă decizia (20:7-9). Chiar și aceia care au fost așa numiți prietenii lui i-au urmărit fiecare cuvânt pentru a încerca să-i sucească cuvintele și să biruiască împotriva lui, căutând să se răzbune pe el pentru că a spus astfel de cuvinte despre ei și biserica lor (20:10). Însă biserica lor iubită a fost cu totul destinată distrugerii, și toți banii, lucrările și membrii ei au trebuit să fie luați în Babilon pentru a fi controlați de Babilon (20:4-5).

Astfel întreaga biserică, și toți aceia care au fost în vreun fel în legătură cu ea, a devenit o parte al Babilonului, și nimenea – nici măcar Dumnezeu Însuși – n-a prevenit aceasta de a se întâmpla (21:4-6). Glasul bucuriei și veseliei n-au mai fost auzite în biserică. Și nici sunetul morii nu s-a mai auzit în mijlocul lor. Iar lumina unei lumânări n-a mai luminat în ea. Iar vocea Mirelui și al miresei Lui (fiind amândoi afară) nu s-a mai auzit în mijlocul ei (25:10, 16:9).

Împăratul i-a cerut lui Ieremia să se roage lui Dumnezeu pentru a-l ajuta, însă nici o rugăciune n-a fost oferită, pentru că Dumnezeu n-a vrut să audă (21:1-3). Dumnezeu le-a spus deja de trei ori să nu se mai roage pentru acest popor (7:16, 11:11, 11:14). Biserica a continuat să alunece în întuneric, fiind condusă în răutate până când a căzut (23:12). Însă Dumnezeu în marea Sa îndurare și iubire infinită, a aprovizionat pe popor cu o cale de scăpare pentru a nu fi distruși. Ei au trebuit să se separe de bunăvoie de biserica lor, sau să fie distrusă împreună cu biserica lor iubită (21:8-9)! **Astfel, “calea vieții (a separării), și calea morții (rămânând)” a fost pusă înaintea tuturor în mod deslușit, și toți au fost testați pentru a vedea pe cine vor asculta – pe Dumnezeu sau pe om.**

Atât solul lui Dumnezeu cât și profeții falși au predicat poporului. Cuvintele vorbite de solul Domnului au fost cuvinte ca focul, care a luminat inimile acelor care le-au auzit – trecând prin inimile lor întunecate de piatră și arătându-le calea corectă pe care s-o ia în ordine pentru a fi cu Dumnezeu (23:29). În timp ce păstorii falși au predicat minciuni, cauzând poporul Său să se piardă de pe calea adevărului (23:31-32), și au făcut tot ce au putut să minimalizeze cuvintele adevăratului veghetor a lui Dumnezeu pentru popor (23:30). **Ascultare pentru oricare din solie a hotărât dacă**

vei deveni grâu, sau pleavă nevaloroasă (23:28). Astfel viața veșnică a depins de care solie vei urma și vei asculta!

Aceia care au ascultat de Dumnezeu au trebuit să se separe de bunăvoie de biserica lor rea și părăsită de Dumnezeu “pentru binele lor” (23:5). Dumnezeu nu a părăsit pe aceștia, pentru că El le-a promis să-i ridice și să-i planteze, îndeplinind “noul Său legământ” cu ei pentru a fi Dumnezeul lor iar ei să fie poporul Său – scriind legea Sa în inimile lor. Și au fost doar aceia care au ascultat și care s-au separat, și au trăit acest “nou legământ,” că au devenit copiii Lui și poporul Său ales (24:6-7) – aducând roade bune asemenea smochinelor (24:5). Pe când aceia care au ales să asculte de solia falsă al veghetorilor lor mincinoși, refuzând să se separe de biserica lor iubită – astfel neascultând pe Dumnezeu – ar aduce roade asemenea smochinelor putrezite, care n-ar fi de folos pentru nimenea, care a fost sortit distrugerii (24:8-10).

Amândouă soliile au devenit mai îndrăznețe și decise. Solul lui Dumnezeu a vorbit cu claritate tuturor membrilor bisericii că datorită răutății lor, biserica lor și întreaga ei structură va cădea și va fi dărâmată – devenind cu totul pustie – așa cum a fost Silo (26:2-7). Legământul lui Dumnezeu, slava și prezența Sa au fost cu totul retrase de la ei (așa cum a fost chivotul din Silo (vezi Psalmii 78:60-61, 1 Samuel 4:3, 11)), iar **această biserică care o dată a fost curată și aleasă a devenit o parte al Babilonului (27:12, 32:3, 28), fiind stabilită în Babilon (29:5-6, 28)!** În timp ce veghetorii falși și sustinatorii bisericii au mințit în numele lui Dumnezeu, proclamând că favoarea lui Dumnezeu a fost încă cu ei, și că nu a fost nevoie de separare pentru că biserica lor iubită a fost destinată în mod profetic ca niciodată să nu devină o parte al Babilonului, sau ca niciodată să nu fie stabilită în Babilon, și deaceia ea nu va deveni pustie sau distrusă (27:14-17). Ei au făcut ca membrii să se încreadă într-o minciună deschisă (28:15), și i-a învățat să se rebelieze împotriva lui Dumnezeu și al voinței și poruncii Sale (28:16). Ei și-au iubit biserica lor rea atât de mult, și au dorit atât de mult ca Dumnezeu să-și schimbe mintea și să-I favorizeze iarăși, încât ei și-au cauzat visuri care le-a spus că aceste lucruri au fost într-adevăr astfel – așa că ei s-au înșelat, și alții au fost cauzați să creadă o minciună (29:8-9).

Apoi Ieremia, după ce armatele Babilonului și-au retras forțele în mod neașteptat într-un timp când totul s-a părut favorabil pentru un atac imediat, **s-a separat de biserică înaintea întregului popor (37:12).** El s-a separat într-un timp când biserica a pretins victorie asupra dușmanilor ei, și s-au părut a fi în pace și favorizați iarăși de Dumnezeu, care au făcut soliile veghetorilor falși să apară corecte. Astfel aceia care au ales să rămână în biserică, au fost și mai îngropați în iluzie, în timp ce aceia care s-au separat, sau s-au gândit la aceasta, au fost testați în privința credinței lor în Dumnezeu și în cuvintele Sale.

Pentru că Ieremia s-a separat înaintea întregului popor, liderii bisericii au devenit mândri, l-au bătut, și l-au aruncat în închisoare, refuzând să-l lase să se depărteze cu totul de biserica lor – a încercat să țină pe popor ca să nu-i urmeze exemplul, dacă nu solia sa (37:13-15). Toți care s-au închinat și și-au iubit biserica lor rea și coruptă mai presus de Dumnezeu, au venit împotriva solului și au cerut moartea sa pentru că a spus asemenea cuvinte de blasfemie împotriva lor și a bisericii lor (26:8-11). În mod special conducerea bisericii a vrut să-l omoare pentru că a spus asemenea lucruri, pentru că credința și speranța poporului din biserică a început să se slăbească (38:4). Ei au crezut că solul aceasta n-a putut într-adevăr să le caute binele poporului prin a-i chema afară, și spunându-le că biserica lor iubită va fi legată de Babilon (38:2-4).

Vedeți, atât Dumnezeu cât și conducerea au încercat să salveze “biserica.” Dumnezeu a încercat prin îndurare și adevăr să-și salveze biserica Sa și pe poporul credincios de a nu fi distrus, prin a-i chema afară pentru binele lor. În timp ce conducerea a încercat, prin minciună și forță, pentru a le salva biserica de la distrugere, prin a păstra poporul înăuntru după cum ei au crezut, pentru binele lor. Astfel o luptă între viață și moarte, între solia adevărată a lui Dumnezeu și solia înșelătoare a lui Satana a fost în plină bătaie. Separare din biserică a fost o șansă pentru viață, însă rămânând legată de ea a fost o moarte sigură (21:8-9). Toți au avut șansa să audă și să asculte, și toți și-au făcut decizia pentru a pleca sau a sta.

Babilonul a capturat biserică, și i-a dărâmat zidurile și stâlpii – unul câte unul – luând totul ce a fost sacru și sfânt (52:13-14, 17-23). După ce au fost gata, biserica, pentru toți care au putut să vadă, au avut cu totul o privire diferită decât cea de la început. Poporul din acea generație a fost acum sub dominația, controlul și conducerea Babilonului. Chiar și păgânii au putut să vadă și să înțeleagă că a fost prin neascultarea continuă către Dumnezeu și voința Sa, ca biserica și aceia care s-au lipit de ea, au fost distruși pentru totdeauna de ceea ce ei au fost o dată (40:2-3). Astfel poporul și biserica care o dată a fost curată și aleasă a fost pustiită, și o parte al Babilonului (25:9-11).

Aceasta nu s-a întâmplat doar bisericii și orașe (avanposturi) ei legate de ea, însă deasemenea s-a întâmplat la toate celelalte națiuni și împărății (biserici) religioase de pe pământ (25:26)! Biserica o dată aleasă de Dumnezeu, împreună cu toate celelalte biserici întemeiate, au băut din vinul mâniei nelegiuirii Babilonului (25:15-18). **Ei toți – fără nici o excepție – au băut din pahar, și s-au îmbătat** (25:19-26). Toți au fost plini de vomitare și mizerie, iar acolo n-a fost nici măcar o singură biserică înființată în întreaga lume care să fi fost curată sau pură (25:27). Fiecare biserică înființată din întreaga lume a căzut înaintea Babilonului, și acestea au format împărăția Babilonului, incluzând membrii acestor biserici (27:2-6, 28:14)!

Datorită tuturor urâciunilor practicate în mijlocul bisericii (44:2-4), și în țară (44:22), **poporul și biserica o dată aleasă a lui Dumnezeu au fost printre primii care să primească din mânia lui Dumnezeu, și distrugerea să cadă asupra lor, și apoi a căzut asupra tuturor celorlalte biserici** (națiuni (25:29)). Dumnezeu a răsplătit popoului și bisericii o dată alese de El o porție dublă pentru păcatele ei (16:18, 17:18), și păsările care au zburat în mijlocul cerului au venit și s-au adunat pentru a se ospăta din carnea lor (19:7).

Împăratul bisericii o dată alese de Dumnezeu n-a scăpat nici el. El a condus membrii bisericii să-i urmeze exemplul de rebeliune și neascultare împotriva lui Dumnezeu și voinței Lui. El a refuzat să se separe de biserică, și când a fost prea târziu, a încercat în ordine pentru a scăpa de pedeapsă. Însă el n-a scăpat. El a fost capturat de Babilon (39:4-5), judecata a fost pronunțată asupra lui (39:5), iar el și-a văzut copiii și pe alții distruși înaintea sa (39:6). Apoi i s-au scos ochii – devenind orb – și a fost legat în lanțuri și a fost stabilit în Babilon (39:7). **Însă pentru că el a fost orb, el niciodată n-a văzut că el a fost în Babilon** (52:11)!

Astfel, calea vieții – separarea, și calea morții – rămânând legat și membru al bisericii, a fost arătat în mod deslușit tuturor care au putut să audă și să vadă. Și toți și-au făcut decizia de care parte al zidului de desparățire au dorit să rămână pentru veșnicie, și pentru cine au vrut să lupte – pentru Dumnezeu sau Satana. Un grup a ales să urmeze pe Dumnezeu și să stea asupra cuvântului Său, în timp ce celălalt a ales să nu asculte de Dumnezeu, ci să se bazeze pe cuvintele oamenilor.

Următoarea generație este despre Ezra și Neemia.

EZRA ȘI NEEMIA

Poporul lui Dumnezeu și biserica Sa au fost luate captive de Babilon și au fost cu totul controlate de aceasta – o națiune religioasă coruptă. A fost în planul lui Dumnezeu ca trei generații după orice națiune (biserică) religioasă din întreaga lume a fost capturată, controlată și o parte al Babilonului (Ieremia 27:7), că ei i-ar chema afară din Babilon (fiind toate bisericile) pe oricine care a dorit să facă iarăși parte din poporul Său (Ieremia 27:22, 29:10-14, 30:3). În timpul celor 70 de ani de captivitate ei s-au stabilit în Babilon și au devenit o parte al acesteia (vezi Ieremia 27:12, 33:3, 28, 29:5, 6, 28; 37:9).

Înainte de captivitate, Ierusalimul a fost singurul loc la care poporul a trebuit să meargă pentru a se închina lui Dumnezeu. În timp ce li s-a poruncit să meargă la Ierusalim doar de trei ori pe an, unde s-au închinat lui Dumnezeu în celelalte Sabate dealungul anului? Ei s-au închinat lui Dumnezeu în casele lor. **Însă în timp ce au fost în Babilon, liderii bisericii au înființat multe biserici sau sinagogi în întreaga țară, pentru ca poporul să nu mai trebuiască să se adune în casele lor pentru a se închina lui Dumnezeu.** Ei au putut să meargă la sinagoga cea mai apropiată pentru a se închina lui Dumnezeu. Iar astfel bisericile din case încetul cu încetul au încetat a mai exista când poporul a fost în Babilon.

Așadar, cu toate că Babilon a avut control deplin asupra poporului lui Dumnezeu și al liderilor bisericii, și cu toate că toate bisericile sau sinagogile lor au fost stabilite și au devenit o parte al Babilonului, închinându-se în bisericile babiloniene, ei au fost conduși să creadă că sistemul bisericii lor religioase și liderii lor nu au fost într-adevăr sub controlul Babilonului, ci au fost înapoi sub controlul lui Dumnezeu. Astfel curând majoritatea au căzut înapoi în poziția de pace și siguranță, ușurință și veselie, adormind în loc să se păstreze mereu separați de corupție și de doctrinele și învățăturile babiloniene care au fost peste tot în jurul lor.

Însă a părăsit Dumnezeu pe cei onești lăsându-i să rămână corupți prin a face parte de Babilon? Nu. După trei generații, cei rebelioși și cei răi care au fost aduși în Babilon de la început, au fost morți, și un nou grup de oameni vor fi testați pentru a vedea pe cine au dorit ei să urmeze – pe Dumnezeu sau pe om. După trei generații de a fi legați și controlați de Babilon și fiind stabiliți în el, Dumnezeu a chemat pe oricine a dorit să fie poporul Său să se separe de bunăvoie afară din Babilon – incluzând toate sinagogile și bisericile lor. În îndurarea Sa Dumnezeu a chemat iarăși tot poporul Său să iasă afară din bisericile corupte ale Babilonului, și să intre în experiența pustiei unde doar El va fi liderul lor și unde doar acolo au putut găsi harul Său (vezi Ieremia 31:1-2).

Dumnezeu, datorită iubirii și îndurării Sale infinite, a chemat și a atras pe oricine care nu l S-a împotrivit pentru a se separa (31:3). Scopul Său a fost acela ca să-i ridice iarăși pe muntele Sionului (31:4-6) și poporul rămășiței (31:7). El a dorit să devină Tată doar pentru aceia care au dorit să se separe din Babilon, care ar fi putut să fie din toate națiunile religioase – incluzând biserica care o dată a fost aleasă de Dumnezeu. **Toate națiunile – fără nici o excepție – ele toate au fost ceeace au format Babilonul, și doar acei oameni care s-au separat din biserica lor babiloniană, venind cu totul la Domnul, au fost acceptați înapoi ca poporul Său ales (31:8-9, 32:37-41, 33:6-11).**

Dumnezeu a chemat iarăși pentru o linie de demarcație să fie făcută distinctă între urmașii Săi și urmașii lui Satana. Iar când a sosit timpul potrivit, Dumnezeu a ridicat pe Ezra, Neemia, Zaharia, Hagai, și pe alții ca solii Lui pentru a predica solia Sa de separare. Tot poporul adevărat a lui Dumnezeu au trebuit să facă o distincție clară prin a se separa de toate bisericile lor înființate în

Babilon. Dumnezeu a chemat poporul Său să se separe în mod complet de ei toți, nu doar să părăsească una și să se lege de alta, ci să le părăsească pe toate.

Această separare a trebuit să fie o alegere de bunăvoie, nu o ascultare cu forța. Nu i s-a spus poporului lui Dumnezeu să aștepte pentru ca bisericile babiloniene să îi dea afară. Ei au trebuit să facă o alegere de bunăvoie pentru a asculta și a pleca, sau să nu asculte și să rămână.

Care a fost scopul pentru necesitatea acestei separări? A fost pentru ca poporul să se lege și să se unească doar cu Dumnezeu, și să lucreze pentru a ridica iarăși împărăția Sa. Și doar aceia care s-au separat au avut privilegiul pentru a deveni o parte al împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Aceștia au fost singurii oameni pe care Dumnezeu a putut să se încreadă pentru a-Și arăta harul și slava Sa întregii lumi.

Această solie îndurătoare de separare de bunăvoie din biserică Babilonului a mers în lung și n'lat, și mulți au fost treziți de această chemare iubitoare. Această solie n-a fost dăruită doar o dată, ci a fost dăruit de multe ori de soli diferiți ai Domnului – asemenea lui Ezra, Neemia, Zaharia, etc.

Însă după ce a trecut timpul, mulți au devenit destul de confortabili, și s-au acomodat a fi legați de Babilon. Ei n-au dorit ca pacea lor să le fie deranjată, și au refuzat să se separe de bisericile babiloniene când chemarea a ajuns la ei. Din toți oamenii care au auzit chemarea pentru a se separa și a deveni iarăși poporul deosebita lui Dumnezeu, doar o rămășiță mică a ascultat de bunăvoie (Ezra 8:1-14). Majoritatea au ales să nu asculte de voința lui Dumnezeu și au căzut la test.

Deasemenea s-a descoperit că **nimeni din fiii lui Levi – acei slujitori dedicați în mod special pentru a urma voința și poruncile lui Dumnezeu – nu s-au separat în ascultare de Dumnezeu mai întâi** (Ezra 8:15). Cu toate că câțiva s-au separat de bunăvoie la ultima oportunitate pentru a face astfel (Ezra 8:16-20), lipsa lor de ascultare promptă au făcut pe alții să le urmeze exemplul de neascultare și deasemenea pentru a se separa. Însă indiferența lor ciudată este o descoperire tristă al adevăratei atitudini către scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său.

“Acolo a fost o nevoie urgentă de bărbați ai lui Dumnezeu pentru a acționa ca învățători ai poporului. Și pe lângă aceasta, iudeii care au rămas în Babilon au fost în pericol în a-și avea libertatea lor limitată .... Timpul a venit când a fost periculos pentru ei să mai locuiască în mijlocul influenței păgâne. În vederea acestor condiții schimbate **preoții din Babilon** ar fi trebuit să fie repezi în a discerne ieșirea decretului, o chemare specială pentru ei să se întoarcă înapoi în Ierusalim....

“Fiii lui Levi au căzut într-un timp când influența unei decizii pentru a acompania frații lor ar fi condus și pe alții să le urmeze exemplul. Indiferența lor ciudată este o descoperire tristă al atitudinii Israelitilor din Babilon către scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său.

“Încă o dată Ezra a apelat la Leviți, trimițându-le o invitație urgentă pentru a se uni cu acest grup. Pentru a sublinia importanța unei acțiuni rapide, el a trimis cu rugămintea sa scrisă câțiva din ‘oamenii lui de vază’ și ‘oameni cu pricepere.’ Ezra 7:28; 8:16.

“În timp ce călătorii au așteptat cu Ezra, acești soli de încredere s-au grăbit înapoi cu rugămintea: ‘Aduceți slujitori pentru casa Dumnezeului nostru.’ Ezra 8:17. Apelul a fost acceptat; unii care au fost nehotărâți, au făcut o decizie finală pentru a se reîntoarce. De toți, aproape patruzeci de preoți și două sute douăzeci de slujitori ai Templului--oameni pe care Ezra s-a putut încrede ca slujitori înțelepți și învățători buni și ajutători--au fost aduși în tabără ....

“Credința în puterea Dumnezeului viu ar fi întărită dacă israeliții înșiși ar fi descoperit acuma o credință implicită în liderul ei divin. Deaceia ei s-au determinat să-și pună încrederea lor deplină în El. Ei n-au cerut garnizoane de pază. Ei n-au vrut să dea vreo ocazie păgânilor să atribuiască omului puterea și slava care au aparținut doar lui Dumnezeu. Ei n-au putut să-și permită să ridice în mințile prietenilor lor păgâni o îndoială despre sinceritatea dependenței lor asupra lui Dumnezeu ca poporul Său. Putere ar fi câștigată, nu prin bogăție, nu prin puterea și influența oamenilor

idolatrii, ci prin favoarea lui Dumnezeu. Doar prin a păstra legea Domnului înaintea lor, și depunând eforturi s-o asculte, ei au putut să fie protejați.” Patriarchs and Prophets, 614-616.

Cât de mulți au ales să se separe de bunăvoie pentru Dumnezeu? Aproximatic 50.000 au ascultat. Însă în comparație cu toată mulțimea din Babilon, a fost doar o rămășiță mică (see Prophets and Kings, p 598).

Această chemare pentru o separare de bunăvoie a fost dată de multe ori. Însă aceia care au auzit prima chemare și n-au răspuns, au auzit o a doua chemare deasemenea, și apoi a treia chemare, etc. Și după cum au auzit chemarea de fiecare dată, însă au ignorat-o sau au refuzat-o, voința lor de a asculta de Dumnezeu și această solie de îndurare a făcut tot mai puțină impresie asupra lor. **Aceștia au devenit tot mai determinați să n-o asculte, în timp ce au continuat să audă tot mai mult chemările de separare**, până când ei au refuzat cu totul să asculte (vezi Prophets and Kings, p 598-600).

Însă distincția a fost făcută clară între poporul adevărat a lui Dumnezeu și poporul adevărat a lui Satana; un grup s-a bazat pe cuvântul lui Dumnezeu, celălalt pe cuvintele oamenilor. Zidul separării a fost iarăși restabilit, spărturile au fost reparate. Însă din nefericire, s-a văzut că majoritatea din tot poporul pretins a lui Dumnezeu au ales să nu asculte de El și de voința Sa. Ei au căzut la testul vieții, și au fost pierduți pentru totdeauna!

Restul acestui studiu este continuat în Partea a doua în pamfletul:

“SĂ FIE LUMINĂ” – ISTORIE BIBLICĂ A SEPARĂRII